

COUNTING EVERY BLESSING

JEUGDGIDS 2019/2020

Christelijke Gereformeerde kerk
'MARANATHA' TE URK

INHOUDSOPGAVE

3 INLEIDING

4 ZONDAGSCHOOL
KIDS

7 STRIP

8 TEKENINGEN

11 KNUTSELWERKJE

12 KERKKAMP 16-

14 EEN INTERVIEW MET
DE DOMINEESVROUWEN

17 REBUS

18 DS. POLINDER:
DE ZEGEN

20 PESTEN
IS ER HOOP?

23 BAZAAR

24 MERCY SHIPS
JURIE-JACOB

26 KAMP 16+

28 BIJBELSTUDIE

30 COMMISSIES

34 ACTIVITEITENROOSTER

35 WAT ALS...

36 HESSEL & COBIE
VISSER

38 JAN EN JELLE

42 VERENIGINGEN &
CATECHISATIES

INLEIDING

Redactiecommissie

‘Zegen mij, ook mij, mijn vader!’ Wanhopig zien we Ezau aan het sterfbed van zijn vader zitten. Zijn broer Jacob is op een sluwe manier met de eerstgeboortezegen aan de haal gegaan. Deze geschiedenis uit Genesis 37 is één van de vele plaatsen in de Bijbel waar het over zegen gaat. Zegen: dat is het nieuwe thema voor het komende seizoen. Dit keer verpakt in een mooie Engelse titel: ‘Counting every blessing’. Zegen dus! Maar wat is dat nou precies? En als we weten wat zegen is, kunnen we dit dan tellen? Zomaar wat vragen die naar boven komen bij dit nieuwe thema. Kun je ook tot zegen zijn voor je naaste?

We zijn op onderzoek gegaan en hebben bijvoorbeeld aan de domineesvrouwen gevraagd hoe zij tot zegen kunnen zijn voor hun man.

Elke zondag ontvang jij de zegen van God in de kerk, maar wat betekent die nu eigenlijk en wat betekenen de handgebaren van de dominee die hij maakt bij het uitspreken van de zegen? Nog meer vragen! Ben je al nieuwsgierig geworden naar de antwoorden? Dat is mooi, maar laten we eerst nog even terug gaan naar Ezau. Natuurlijk is Ezau onvoorzichtig omgegaan met het verkopen van zijn eerstgeboortezegen voor een kom linzenmoes, maar kijk eens goed naar wat hij vraagt: “Zegen mij, ook mij, mijn vader!” Is dit ook jouw verlangen en gebed? “Zegen mij, ook mij mijn Vader”?

Wij wensen jullie veel leesplezier en bovenal Gods zegen toe!

De Redactiecommissie

ZONDAGS SCHOOL KIDS

Gewapend met een schrift met vragen, snoeppot en een fotograaf betreed ik de Regenboogschool waar deze middag onze zondagschool wordt gehouden. Voor de jeugdgids interview ik een aantal jeugdige kerkleden. Sommige kids worden in tweetallen door de juffrouw aangewezen, maar Joël nodigt zichzelf uit. Hij is per slot van rekening de slimste. Jonathan voelt zich uitermate vereerd dat hij verkoren is. Hij verwacht hierdoor beroemd te worden. De sfeer zit er goed in.

Van de kids wil ik weten welk Bijbelverhaal ze aanspreekt en welke niet. Martina kiest de torenbouw van Babel omdat iedereen daarna opeens een eigen taal krijgt, zonder die te hoeven leren. Corine heeft toch meer met Esther. De Heere aan het kruis vindt Grietje wel een indrukwekkend verhaal. Minder heeft ze inmiddels met de ark van Noach omdat haar broertje dat verhaal telkens wil horen. Maraya die samen met Grietje de vragen beantwoordt probeert een verhaal te duiden dat de Heere alleen vuur kan maken en ongelovige mensen niet. Grietje helpt ons uit de brand. Het gaat om de Baälpriesters op de berg Karmel. Jacolyne kiest voor Goliath maar het verhaal over de kreupele man vindt ze behoorlijk zielig. Jonathan bewondert Gideon terwijl Saul hem niet kan bekoren. Per slot van rekening zou dat zijn vader zijn en die was erg

Griette

on gehoorzaam.

Dus niet echt fijn om zo'n vader te hebben.

Joël is wel blij dat de Heere weer is opgestaan voor onze zonden. Hoewel hij de Romeinen geen warm hart toedraagt. En trouwens de discipel die Jezus verraadde ook niet. Hij heeft het ook niet zo op de Romeinen die Johannes de Doper onthoofd hebben. Joël zucht: 'Het was toch wel voor het goede doel. Dat dan wel weer.'

Hoe denken ze dat de hemel eruit ziet? Mooi, vol goud, licht en paarden poorten.

Corine en Martina zijn daarnaast blij dat Jezus daar is. Jonathan lijkt het wel handig dat je daar kunt vallen zonder je pijn te doen. Maraya kijkt dromerig: 'Het zal daar vast glimmerig zijn.' De engelen zijn voor Jacolyne een bron van vreugde. Maar het mooiste antwoord krijg ik van Joël. Hij gelooft vast dat God eens per maand een hele grote boom vol

Corine

hangt met vruchten. Tot die tijd neemt hij even genoeg met mijn snoeppot.

Of iedereen in de hemel komt, vraag ik ze. Martina en Corine weten dat als je God hier niet liefhebt, je daar niet komt. Grietje hoopt van wel. Hoewel ze ook wel weet dat

sommigen naar de hel gaan. Maar dan moeten ze wel erge zonden doen. Maraya blijft in het midden. Als je dood gaat, krijg je een nieuw lichaam en ga je naar de Heere Jezus. Grietje vult aan dat de duivel ook een optie is. Maar daar gaat Maraya niet op in. Jonathan en Jacolynne denken dat niet iedereen naar de hemel gaat. Want sommigen zijn echt goddeloos. 'Die gaan naar de hel.' Joël weet ook zeker dat niet iedereen in de hemel komt. Je moet in de Heere geloven en Hem volgen. Je mag trouwens ook geen kinderen pesten want dan ziet het er somber voor je uit. Al pratend realiseert Joël zich dat de somberheid voor arme kinderen wel heel groot is. Ze hebben al geen Bijbel en geen eten. Hun leven is al zo moeilijk. Dat er na hun sterven ook geen zicht is op de hemel maakt hem wel verdrietig. Daar moet God nog maar eens over nadenken, want zij verdienen toch wel de hemel.

Stel je was Adam of Eva, zou jij dan van de boom gegeten hebben? De oudere kinderen geloven van wel. Joël twijfelt nog of Eva of de slang de echte schuldige is. Jacolynne en Jonathan zouden het niet hebben gedaan. Ze luisteren liever naar de Heere: Die had het verboden. Grietje bedenkt ter plekke een goed idee. Ze zou een briefje op de boom hangen en telkens als ze zin had in die vrucht, diende dat briefje als herinnering. Ze zou trouwens geen Adam en Eva willen zijn; die waren wel erg naakt. Maraya heeft het minste last van de verleiding. Zij houdt het bij haar bordje kost. Die vruchten hebben haar belangstelling niet.

Ze geloven allemaal dat God echt alles kan. Hij is aldus Jonathan per slot van rekening de Messias. Hij heeft de hemel en aarde gemaakt. Maar stel, als God meteen antwoord zou geven op een vraag. Wat zouden ze dan vragen? Grietje, Corine en Martina vroegen een nieuw hartje, een zak snoep krijgt

Martina wel van haar eigen vader, lacht ze. Maraya wil dan dat God haar enge dromen wegneemt. Jacolynne haar wens is wat aardser. Ze wil wel een paard. Maar als ze die niet van God krijgt, koopt ze die later zelf wel. Dan neemt ze meteen paardrijles. Jonathan wil dat God de goddeloze mensen meteen straft. Dat lijkt hem wel fijn. Omdat alle foute mensen, nadat ze gestraft zijn, vast liever zullen zijn. Gelukkig heeft hij een volle snoeppot voor hem staan, waardoor het betere leven voor hem min of meer al begonnen is. Joël hoopt dat God hem gaat helpen met luisteren in de kerk. Want dat is best moeilijk. En oh ja, dan zou hij ook meteen maar vragen of God zijn ogen dicht wil houden onder het gebed. Want dat is misschien nog wel lastiger.

En als zij zelf God waren? Dan zouden sommigen vrede op aarde maken. Jonathan nam Gods straffende taak zelf wel ter hand. Je kan de arme kinderen ook geld geven, oppert een vriendje die even komt buurten, zodat ze eten kunnen kopen. Met een mond vol snoep vertelt Joël hem dat geld vast niet gelukkig maakt. Hij zou toch wel bomen maken die snoep leverden aan arme kinderen.

Of God wel eens oneerlijk is. Nee, dat zou niet kunnen, want Hij is een goed Mens, nou ja, goede God en Hij belooft in de Bijbel dat Hij nooit oneerlijk kan zijn. Hoewel Martina best wel moeite heeft met jonge mensen die zomaar ineens dood gaan.

Met de vraag over de drie-eenheid hebben de meeste zondagschoolkinderen moeite. De kleintjes hebben daar nog nooit van gehoord. De wat ouderen komen niet verder dan drie goden. Joël weet dat het de Heilig Geest is en Jezus. Die laatste kan hij zich even niet herinneren. De wedergeboorte? Ook al zo'n vaag begrip. Jacolynne bedenkt dat het vast te maken moet hebben met twee mensen die tegelijk geboren zijn en daarom ook samen hun verjaardag vieren. De oudsten weten dat het iets is als het krijgen van een nieuw hartje. Dan stel ik ze maar de vraag of ze weten wat zonde is en of ze zelf iedere dag zondigen. Grietje denkt dat rare

woorden zeggen zonde is. Maar gelukkig doet ze dat niet iedere dag. Ook pesten is vast zonde. Echter als ze het dan direct weer goed maakt, valt het wel mee. Maraya vindt het erg jammer dat zij het na een ruzie met haar zus wel goed wil maken maar haar zus daar

geen zin in heeft. Iedereen is het er over eens dat ze allemaal wel eens zondigen, zoals luisteren naar de duivel, rare woorden zeggen of vloeken. Bij Joël is zondigen en het niet doen van zijn best op school hetzelfde. En kauwend op de volgende smiley besluit hij dat hij dan wel dagelijks zondigt.

Wat is bidden met God? Grietje praat met de Heere. Maraya weet zeker dat je dan je ogen dicht moet doen. Want heb je ze open, dan luistert God niet meer. Jonathan en Jacolynne bidden op hun knietjes. De ouderen bidden ook voor zieke mensen, een nieuw hart en oh ja, niet te vergeten voor hun eten. Joël wijst er nog eens duidelijk op dat je vooral niet moet vergeten te danken!

Dan wat vragen over de kerk. Er staan veel verschillende kerken op Urk. Wat vinden ze daar nou van? Corine heeft daar nooit over nagedacht. Voor Martina lijkt dat niet te kloppen. We horen eensgezind te zijn. Grietje denkt nuchter. Sommige kerken zitten vol, dus moeten de rest van de mensen maar een andere kerk kiezen. En Maraya vult aan dat er best wel mensen erg ver wonen, die kiezen voor het gemak een andere kerk. Jacolynne is blij met al die verschillende kerken en hun namen. Zo weet ze dat de Jachin Boaz kerk is vernoemd naar de pilaren in de tempel. En naar hun hond Boaz. Joël vindt al die kerken ook geen probleem. Sommige mensen willen af en toe wel eens wat anders uit proberen, zo verklaart hij zijn gedachte. Of ze zelf graag naar de kerk gaan en wat ze vinden van stil zitten? Grietje en Maraya zijn eerlijk, ze hoeven niet zo nodig, vanwege die lange preken. Gelukkig hebben ze boekjes waarin ze kunnen tekenen. Grietje heeft zelfs een boek met mannetjes die ze

aan kan kleden. Maraya kijkt wat bedenkelijk. Haar boek heeft ze al twee keer vol getekend. Ze moet nu zuinig aan doen. Ook de rest heeft een schriftje of tekenmap. De ouderen schrijven soms mee met de preek en Jacolynne laat haar nichtje Jannytha mooie tekeningen maken, terwijl haar oudste zus haar dan kriebelt. Rolletjes snoep vergoeden trouwens ook veel ongemak.

Waarom denken ze dat elke zaterdag de klokken op Urk luiden? Maraya en Grietje hebben weinig besef van tijd, hoewel Grietje al wel grip begint te krijgen op de kwartieren, Jacolynne weet dat als de klokken luiden ze thuis moet komen om te eten. Corine denkt, omdat het de volgende dag zondag is, terwijl Joël vast van overtuigd is dat de klokken het einde van de sabbat inluiden. Sommigen verbeteren hem dat het het begin van de zondag is. Maar Joël blijft bij zijn standpunt: 'De sabbat begint vrijdagavond en zaterdagavond na de klokken stopt die.'

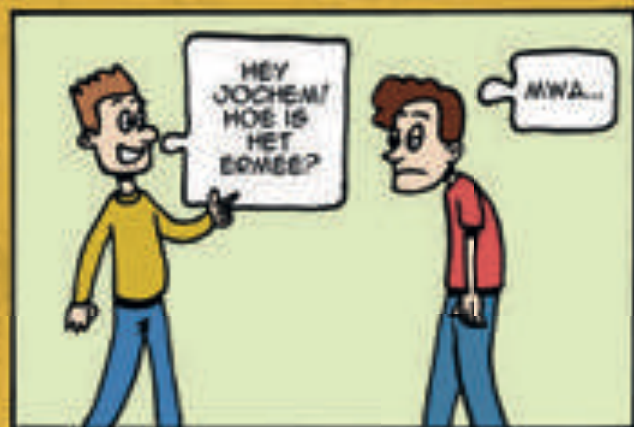
Dan nog even een gewetensvraagje. Mag je schietspelletjes spelen? Grietje heeft er geen enkele moeite mee, sterker nog, ze vindt ze mega leuk. Daarom is het ook niet belangrijk of Jezus dat wel of niet leuk vindt. Maraya heeft er niks mee, veel te gevaarlijk. Ook Jacolynne vindt het iets voor jongens. Maar ze denkt dat Jezus vast geen moeite heeft met neppistolen. Voor Jonathan maakt het niet uit of Jezus het nou wel of niet goedkeurt. Hij vindt het leuk. Dus! Martina en Corine denken dat het niet hoort. Sowieso vindt Martina's moeder het niet goed en tja, doodschieten voor de nep of echt, het

blijft doodschieten. Joël vindt het zelfs raar. Of ik wel eens nagedacht heb welke narigheid er van kan komen. Nou, dan moet ik maar naar Amerika kijken. Daar schieten ze op scholen mensen echt dood. Dat komt van die spelletjes.

De snoeppot heeft bijna de bodem bereikt, de zondagschoolmeesters staan te popelen om de school af te sluiten en dus brei ik een eind aan mijn vragen. Ik heb me deze middag kostelijk vermaakt, de kinderen gaven zo open en eerlijk antwoord op de vragen.

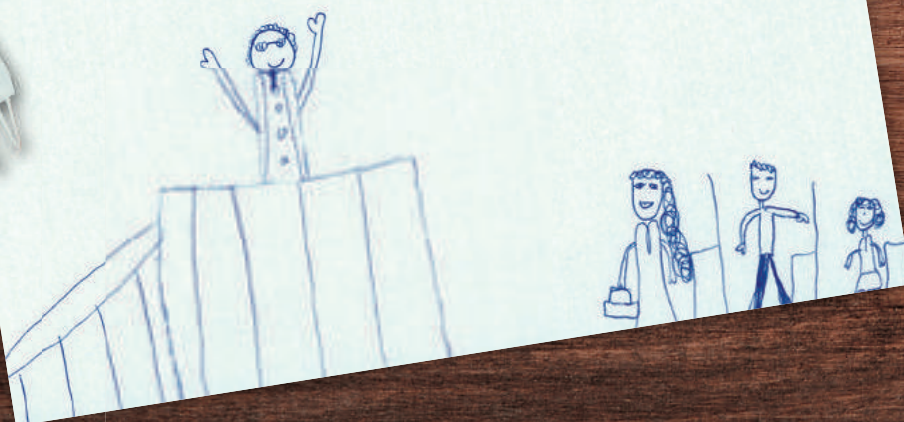
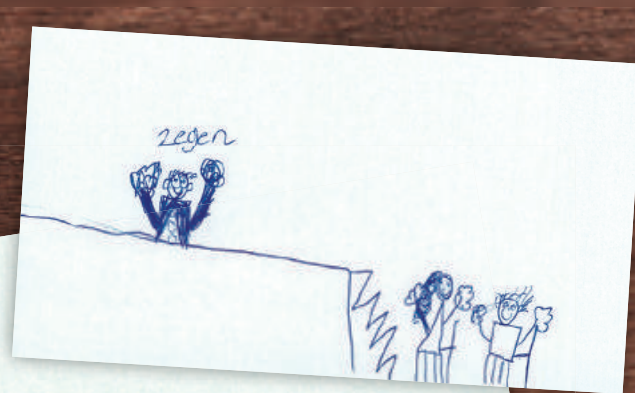
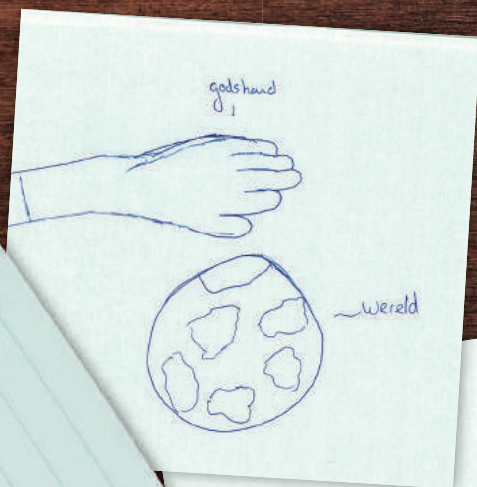
Mijn zondagmiddagknippen heb ik er graag voor ingeruild. Toch besef ik dat eenmalig zo'n middagje wat anders is dan elke zondagmiddag voor de klas staan. En dus neem ik mijn petje af voor alle zondagschoolmeesters en -juffrouws.

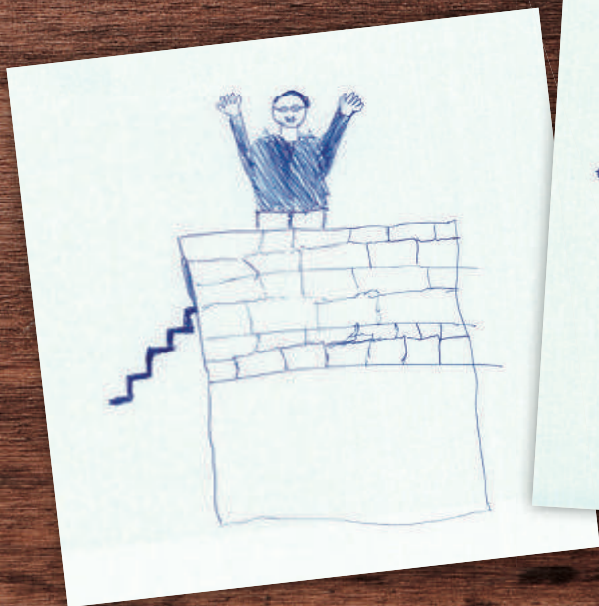
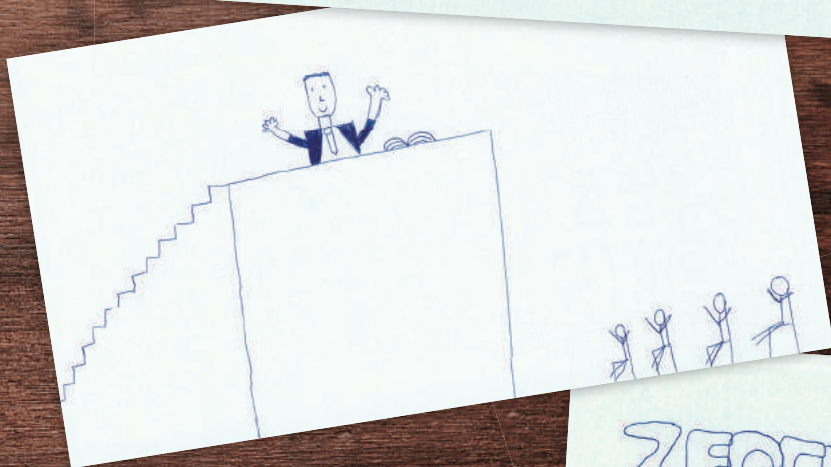

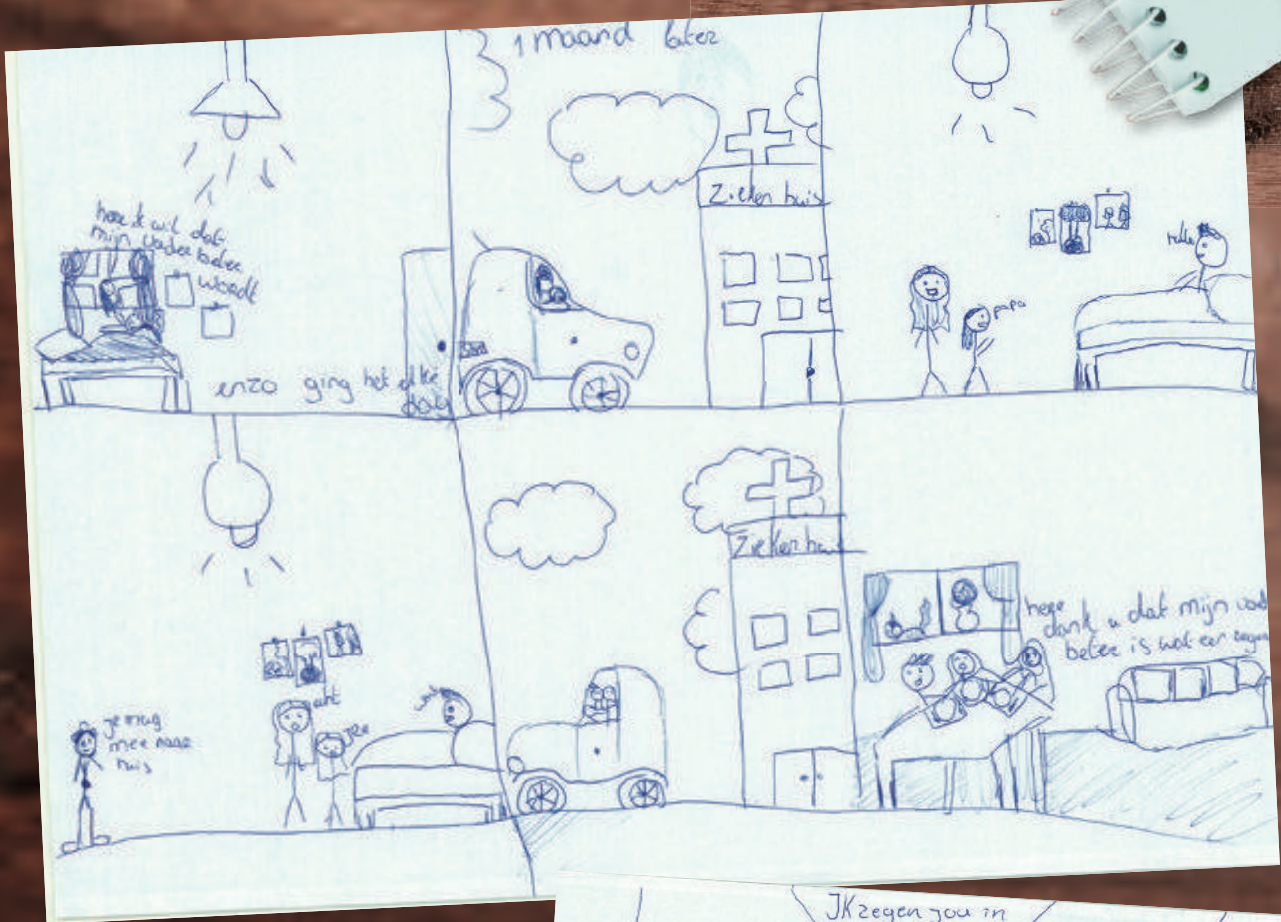

Tekeningen

De zondagsschooljuf vroeg: "waar denken jullie aan bij het woord zegeningen?"
De juf deelde pen en papier uit. Vervolgens begonnen de kinderen ijverig te tekenen.
Al snel werden de kunstwerken zichtbaar. Veel kinderen dachten gelijk aan
de dominee die elke zondag de zegen uitspreekt. Anderen zagen hun familie
en de kleren die ze aan hebben als de grootste zegeningen in hun leven.
Hoeveel zegeningen tel jij in je leven?

Knutselwerkje

Zit je op de zondagsschool? Dan leren jullie elke week een psalm en tekst.
Nu heeft de zondagsschooljuf heeft een manier bedacht om het leren van jullie psalm en tekst leuker en makkelijker te maken. Wil jij weten hoe? Kijk dan snel verder.

Benodigdheden:

- Papier (memoblokje)
- Pen
- Schaar
- Plakband
- Zondagsschoolboekje

Stap 1:

Neem verschillende memoblaadjes en knip deze door de helft.
Hoe langer de psalm, hoe meer blaadjes je nodig hebt. Voor elke psalmregel neem je één blaadje. Is de psalmregel lang? Neem dan twee blaadjes.

Stap 2:

Schrijf op elk blaadje een deel van de psalm die jij wilt leren.
Vergeet niet op te schrijven welke psalm het is.

Tip: Wil je meer uitdaging? Schrijf de betekenis van de psalmregels op de achterkant zodat je weet waar de psalm over gaat.

Stap 3:

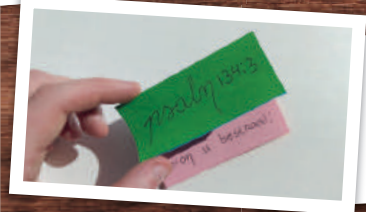
Leg de blaadjes neer in de goede volgorde met de tekst naar beneden.
Plak de blaadjes met stukjes plakband aan elkaar vast. Laat een klein stukje ruimte over tussen de blaadjes zodat ze makkelijk omgevouwen kunnen worden.

Stap 4:

Het resultaat! Kijk goed of de psalmregels in de goede volgorde staan zodat je de psalm juist leert.

Tip: i.p.v. de psalm kun je ook de Bijbeltekst op deze manier leren.

Stap 5:

Vouw de blaadjes om zodat je alleen ziet welke psalm het is.
Sla vervolgens steeds één regel om zodat jij de psalm stapsgewijs leert.
Succes gegarandeerd!

KERKKAMP

16-

KERKKAMP 16- 2019 Na de nodige voorbereiding was het dan eindelijk zover. Woensdag 1 mei. Met wat gezonde spanning had ik toegeleefd naar deze dag. Mijn eerste kerkkamp! 08:00 uur verzamelen bij de Maranathakerk. Samen met de andere leiding het draaiboek nog één keer doorspreken. koffiedrinken en na gebed en bijbellezen waren wij er klaar voor. Laat maar komen die gasten.

Ik had me voorgenomen er blanco in te gaan, alle indianenverhalen met een korrel zout te nemen en het zelf te gaan ervaren. Maar nadat de eerste jongeren waren ingecheckt kon dit voornemen gelijk de prullenbak in. Zou het dan echt allemaal waar zijn? Gek genoeg waren het niet de jongeren die mij van mijn stuk brachten, maar al die lieve ouders. "Oh, wat leuk, ga jij ook mee, veel sterkte", "Ha een nieuw gezicht, veel wijsheid toegewenst", "Pas je goed op onze kleine jongen ennuh veel kracht toegewenst". Zo kan ik nog wel even doorgaan met het opsommen van de vele steunbetuigingen die ik binnen het half uur ontving. Met lichte paniek in mijn ogen keek ik een mede-leidinggevende aan. 'Geen paniek' zegt deze broeder rustig. 'We hebben een biddende gemeente achter ons staan.'

Na een goed ontbijt in de Maranathakerk konden we dan eindelijk in de auto op weg naar onze eerste activiteit. De Vosselhoeve in Epe was onze bestemming. Boerengolf. Nou heeft de golfsport mij nog nooit geïnteresseerd, maar dit veranderde in één klap toen ik werd ingedeeld in de eerste groep en zag dat onze tegenstanders werden aangevoerd door mijn kleinere broer. Mijn groep: Jesse, Klaas Jan, Daniël en Klaas moesten mijn familie-eer verdedigen. Een heus gevecht ontbrandde. Gek veel regels waren er niet, maar in no time hadden wij onze eigen spelregels. Ik probeerde Emmalie, die ik

als gevaarlijkste tegenstander had ingeschat, uit haar concentratie te halen toen zij aanlegde voor een beslissende slag. Onverstoord sloeg zij echter raak, scoorde dan wel geen punt maar raakte mij vol met de bal waar een man liever niet geraakt wordt. Auw. Bij de laatste ronde aangekomen, begon broertje wel in te zien dat winnen bijna niet meer mogelijk was. "We gaan nu eerlijk spelen volgens de echte regels" was zijn laatste troef. Dit kwam hem duur te staan. De overwinning ging glansrijk naar team 1.

Snel de auto weer in en richting de Aalbertshoeve in Ermelo. Ik had vier alleraardigste jongens in de auto zitten die mij aanspoorden om als eerste op de boerderij te komen, want zij wilden in 'the crib' (mijn woordenschat Engels is behoorlijk opgeschroefd, maar of het grammaticaal allemaal klopt betwijfel ik) slapen. Zo groen als ik was had ik geen idee waar zij het over hadden en deed ik mijn best om op tijd bij de boerderij te zijn. Achteraf heb ik spijt. Geen spijt voor mezelf maar voor de leiding die ingedeeld was

om in 'the crib' te slapen. Sorry Kobus, sorry Kees. Nadat iedereen het bed had opgemaakt, was het tijd voor een kennismakingsspel. De sfeer zat er gelijk goed in! Na het eten was het tijd voor de bijbelstudie. Ik ontmoete voor het eerst groep 8. Mijn groep voor de rest van de kampweek. Onder het thema 'echt kennen' mochten we samen nadenken en spreken over het leven van Kaleb; een van de twaalf verspieders. Gedurende de week volgden er mooie en eerlijke gesprekken tijdens de bijbelstudies en stilleving-opdrachten. Na het nachtspel en de evaluatie was het tijd om te gaan slapen. De slaapkamer-avonturen ga ik hier niet beschrijven, maar dit is stof om een heuse bestseller over te schrijven.

Donderdag zeskampdag. Na het ontbijt hebben we een stilleving-opdracht uitgewerkt. Bij deze opdracht ging het over bidden. Waarom bidden we eigenlijk en hoe doen we dit? Tijdens de bijbelstudie later op de dag zou deze opdracht weer terugkomen. We hebben hierbij nagedacht over Mozes die bad voor het volk Israël vanuit Numeri 14.

Na de bijbelstudie tijd voor zeskamp! Ons team ging als een speer. Onderdeel na onderdeel werd gewon-

nen. Onze jongens Meindert, AJ, Bert en Johannes lieten zien wat ze in huis hadden, terwijl onze dames Riemanda en Julia ons uitbundig aanmoedigden.

Het eindonderdeel touwtrekken moest de beslissing brengen. Werd het ons team oranje of werd het team rood. Nu moeten jullie weten dat team rood een samengestelde groep was met alle macho's (nu heb ik het alleen over de jongens) van het kamp. Door de organisatie werd ons al snel ingefluisterd om team rood alsjeblieft te laten winnen. Het zelfbeeld van deze jongens was namelijk zo groot, verlies zou onherstelbare schade aanrichten. Wij wilden dit niet op ons geweten hebben natuurlijk, maar hebben deze jongens wel even laten zweten. De dag werd afgesloten met een heus kampvuur met ballen gak en saté.

Vrijdag vroeg uit de veren. Opruimen, ontbijt, stilleving-opdracht en afsluiten. Eigenlijk ging het voor de meesten die vrijdag maar om één ding: Mc Donalds! Weken is er zakgeld opzij gelegd, spaarpotten geslagen om maar zoveel mogelijk nuggets, flurrys, burgers en friet te kunnen halen. Maar voor dit heuse

eetfeestijn vertrokken we eerst richting Zwolle om Archery Tag te spelen. Een fantastisch spel

waar de leiding een gewild doelwit was om te raken. Na de pitstop bij de Mac in Kampen mochten we iedereen weer veilig bij de Maranathakerk afzetten. Jongens en meiden, bedankt voor dit fantastische kamp. Ik heb veel van jullie beter mogen leren kennen. Het is mijn gebed dat jullie bovenal Hem mogen kennen. Ik heb van jullie genoten! Ennuh, ouders, veel sterkte, wijsheid en kracht.

GEDURENDE DE WEEK VOLGDEN ER MOOIE EN EERLIJKE GESPREKKEN TIJDENS DE BIJBELSTUDIES EN STILLEVIJG OPDRACHTEN

Een interview met onze **DOMINEES VROUWEN**

De kleine Boas kijkt nieuwsgierig om zich heen. Hij mag dan op het moment van dit bezoek net twee maanden oud zijn, toch heeft hij zijn omgeving al goed in de gaten. Zeker die vreemde vogel die met pen en papier op de stoel zit, zal hij niet uit het oog verliezen. Maar die komt niet direct voor de 'kleine' naar de Steenbank. Daar staat op deze woensdagochtend in januari een ontmoeting tussen de echtgenotes van onze eigen predikanten centraal. Een gesprek over de 'blessings' die zij ervaren in de rol die zij vervullen in onze gemeente en in het leven van de mannen die ons wekelijks het Woord uitleggen.

'Tuurlijk zie ik het als een zegen. Ik denk dat het heel ondankbaar zou zijn als je het niet als een zegen zou zien om domineesvrouw te zijn', trapt mevrouw Korving af. Mevrouw Polinder sluit zich bij haar aan: 'Ik zie het als een zegen, ondanks dat het niet altijd heel makkelijk is. Soms zwaar. Maar je bent natuurlijk wel gezegend doordat je zo dicht bij het Woord mag leven en dat je man dit werk mag doen. Je mag ook iets voor de mensen betekenen en dat ervaar ik als een rijk iets. Het is iets heel groots dat de Heere je hiervoor heeft uitgekozen. Ik denk dat ik in mijn

geloofsleven een heel ander persoon geweest zou zijn, wanneer ik het niet met een dominee gedeeld zou hebben' Maar vertel jij maar wat meer, want jij ben een meer ervaren domineesvrouw', knipoogt ze vervolgens naar mevrouw Korving. Zij vult aan: 'We zijn niet ineens anders omdat we met een dominee getrouwd zijn. We blijven uiteindelijk gewoon Margriet, Germien en Johanne'.

'Ik voel me wel een gezegende vrouw, maar je bent niet bijzonder omdat je een domineesvrouw bent. Of je nu de vrouw van de bakker of de dominee

bent; in dat opzicht maakt het volgens mij geen verschil. Wie ben ik dat ik naast mijn man mag staan? God heeft het nu eenmaal zo gestuurd. Het is een zegen, maar je vraagt er zelf niet om', vertelt mevrouw Van Vulpen.

Intussen wordt Boas, die vrolijk brabbelen het spektakelstuk aanschouwt, verzorgd en dwaalt het gesprek een beetje af. 'Ga maar gewoon door hoor met die vragen, ik roep vanaf hier wel wat. Maar die dames kunnen dat ook heel goed', knipoogt mevrouw Van Vulpen vervolgens vanaf de andere kant van de kamer.

Persoonlijkheid

'In onze gemeente kunnen we wel echt onszelf zijn,' vervolgt mevrouw Polinder. Mevrouw Van Vulpen vult, vanaf de andere kant van de kamer, aan: 'Ik denk dat het ook heel erg aan jezelf ligt. Tuurlijk zien ze je als domineesvrouw, maar een stempel opgedrukt krijgen... Eigenlijk zou je dat aan de mensen zelf moeten vragen.' Intussen neemt mevrouw Polinder het stokje weer over: 'In sommige gevallen moet je neutraal blijven of kun je beter niets zeggen over bepaalde zaken, maar ik hoef gelukkig niet in een andere persoonlijkheid te kruipen en daardoor kun je je rol ook beter vervullen. Dat is een zegen in onze gemeente; je kan gewoon jezelf zijn, toch?' Vraagt ze bevestigend. De andere dames sluiten zich daar ja-knikkend bij aan. 'Anders houd je het ook niet vol', aldus mevrouw Korving.

Onze kleine toeschouwer krijgt zijn flesje, waar hij al een tijdje subtiel om vroeg. Vervolgens draaien we de rollen om in het gesprek; zijn de dames een zegen voor hun man?

IN ONZE GEMEENTE KUNNEN WE ECHT ONSZELF ZIJN

'Dat zeg je van jezelf natuurlijk niet' begint mevrouw Korving. Mevrouw Van Vulpen vervolgt: 'Ik krijg wel echt waardering van mijn man. Je probeert thuis de boel draaiende te houden, zodat zijn werk doorgang kan vinden.' Mevrouw Polinder: 'Je bent eigenlijk ook een soort praatpaal. Soms moet je man gewoon bepaalde dingen kwijt. Als predikant bent je natuurlijk best wel alleen. Hier heb je nog wel collega's om je heen, maar je bent toch de eerste persoon waar ze zich kunnen uiten en waar ze echt zichzelf kunnen zijn.'

'Kijk, we leven nu natuurlijk in een heel andere tijd. Jongeren worden gestimuleerd om hun sterke kan-

ten te laten zien en te benoemen. Zo zijn wij helemaal niet opgevoed. Ga niet naast je schoenen lopen en wees gewoon jezelf. Wees bescheiden. Onthoud dat je bijzonder bent voor Gods aangezicht. Zo staan we ook hier in.'

Offers

Ook komen de offers die soms gebracht moeten worden aan de orde: 'Soms heb je wel eens avonden dat je alleen zit, wanneer er catechisaties zijn bijvoorbeeld', vertelt mevrouw Polinder. Mevrouw Korving komt vervolgens met een voorbeeld uit een krantenartikel over een domineesdochter: 'Als er een gezinsuitje gepland stond, waar de kinderen zich erg op verheugden, was het vaak eigenlijk pas vijf dagen van tevoren duidelijk of het feest wel doorging. Als er een sterfgeval was, kon hun vader natuurlijk niet mee.' Mevrouw Van Vulpen: 'Uiteindelijk weet je van tevoren dat zulke dingen voor kunnen komen. Je leert er dus wel mee leven.'

Mevrouw Polinder bevestigt dat het voor domineeskinderen ook niet altijd makkelijk is: 'Onze kinderen kregen bijvoorbeeld wel eens een opmerking wanneer ze nieuwe kleren aan hadden: 'Zo, dat is van ons geld betaald!' Eerst lach je erom, maar als het vaker gebeurt, is dat natuurlijk niet leuk. Maar je hebt wel een vader die altijd klaarstaat. Mensen beseffen vaak niet hoeveel een dominee eigenlijk doet, ook voor de gemeente. Als domineeskinderen en -vrouw moet je vaak wel wat incasseren. Maar we proberen onze kinderen uiteindelijk ook mee te geven dat ze verantwoording moeten afleggen tegenover God in alles wat ze doen, wat voor beroep je vader ook heeft.'

Mevrouw Van Vulpen herkent dit beeld: 'Tegen onze kinderen wordt wel eens gezegd: 'Oh, jullie wonen in zo'n groot huis; dat zit wel goed daar in die rijke buurt!' Maar ze realiseren zich niet dat er ook een flinke studie aan vooraf ging en er een tijd geen inkomen was, door de studie. Of dat ze zeggen: 'Mag dat wel van je vader? En je hebt juist kinderen die het leuk vinden om met onze kinderen om te gaan, zodat ze de pastorie van binnen kunnen bekijken bijvoorbeeld.' Mevrouw Polinder vult aan: 'Uiteindelijk moet een kind ook kind kunnen zijn en hoeft die geen bijzonder 'plekje' omdat hij of zij toevallig een kind van de dominee is.' De drie dames concluderen wel dat er ook een positieve kant aan het feit dat zij en hun kinderen verbonden zijn aan de dominee: 'Je komt er makkelijker tussen. Als de kinderen bijvoorbeeld voor het eerst op zondagsschool komen, wordt er meteen gevraagd of je er bijvoorbeeld één van Van Vulpen bent. Dan heb je al een beginpunt voor een gesprek.'

'Het is wel een zegen dat we het met z'n tweeën kunnen doen', vervolgt mevrouw Korving. 'Als je hoort over dominees die bijvoorbeeld weduwnaar zijn, dan merk je wel dat die het vaak moeilijker hebben.'

Mevrouw Van Vulpen vult aan:

'Je hebt misschien niet altijd het idee dat je heel veel doet, maar aan de andere kant is het wel zo dat je voor je man bidt, in het bijzonder als je hem ziet worstelen. Soms krijg ik het daar wel benauwd van dat ik denk: 'Mensenkinderen! En dan is het nog nieteens zondag.' Er speelt natuurlijk veel in de gemeente. Ik hoor ook nog wel eens de opmerking: 'Jouw man schudt echt de preken uit zijn mouw, hé.' Maar ik heb hem zien worstelen. Het gebed blijft voortdurend nodig. Zeker voor onze voorgangers. Van mijn kant, maar ook van de kant van de gemeente. Je zou hem zo graag bij willen staan, maar

'Soms krijg ik het daar wel benauwd van dat ik denk: 'Mensenkinderen! En dan is het nog nieteens zondag''

ik denk dat je als domineesvrouw je man ook los moet kunnen laten, in de goede zin van het woord, en hem over kunnen geven aan de Heere. Daar horen soms ook worstelingen bij.' Mevrouw Korving merkt vervolgens op dat worsteling niet iets verkeerd hoeft te zijn: 'Zonder worsteling lijkt het alsof je het zelf allemaal weet. Je moet ook in afhankelijkheid leven. Je kunt altijd terugvallen op God. Je mag je man dus ook loslaten; hij is in goede Handen.'

Je zou bijna vergeten dat Boas er ook nog is. Hij heeft inmiddels zijn flesje leeggedronken en mag bij 'Tante Germien' plaatsnemen op schoot, terwijl Urk onder de loep wordt genomen. Zien onze geïnterviewden het als een zegen om op Urk te mogen wonen?

Wonen op Urk

Mevrouw Korving met een knipoog: 'Het is me alleszins meegevallen. Ik heb er niet om gesolliciteerd. Van tevoren zeiden we: 'Maakt niet uit waar naartoe, zolang het geen Urk is.' We hadden een bepaald beeld van Urk, wat niet direct positief was. Maar ook hierin zien we maar weer hoe goed het is dat we zelf niet onze weg bepalen, maar dat God dat doet.' Mevrouw Van Vulpen herkent dit maar al te goed, maar had een andere reden waarom ze niet naar Urk wilde: 'Ik at nooit vis, dus ik dacht: 'Dat wordt

'm niet op Urk''. Mevrouw Korving reageert: 'Toen wist je zeker nog niet dat ze ook hele goede slagers hebben op Urk.'

Volgens mevrouw Polinder was het negatieve beeld over Urk in de media nog niet zo

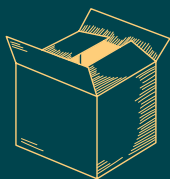
nadrukkelijk aanwezig, toen ze hier kwam wonen in 1999. Ze kan zich opwinden als onze woonplaats negatief in het nieuws komt: 'Overal spelen natuurlijk problemen, maar als ze op Urk zijn, worden ze gewoon uitvergroot. Ik vind Urk bewonderenswaardig, zeker als je kijkt hoe de mensen hier naar elkaar omzien. Van tevoren had ik wel een beeld dat je heel moeilijk in de besloten Urker gemeenschap kon komen, maar dat valt best mee.'

Mevrouw Van Vulpen voelde, ondanks dat ze nooit vis at, wel een klik met Urkers: 'We stonden eens op een camping in Zeeland en daar stond een groep Urkers. Die mensen waren zo leuk en zo hartelijk! Toen het beroep kwam, ben ik ook filmpjes gaan zoeken van koren en kotters en ik begon Urk steeds leuker te vinden. Ik voel me nu dus ook echt gezegend dat ik hier woon.' Voor de negativiteit rond Urk in de media heeft ze ook een mogelijke verklaring: 'Waar de Heere zijn kerk bouwt, zet de duivel zijn kapel ernaast. Dat vind ik zo mooi aan Urk. Al loop je in het winkelcentrum; je kan hele mooie gesprekken hebben met de mensen hier, zeker ook over geloof. Er zijn veel mensen die geestelijk denken.' Ook ervaart ze de hartelijkheid van de Urker gemeenschap: 'Als je ziet hoe warm we ontvangen zijn toen we hier kwamen. Dat heb ik van andere predikanten die net van de Theologische Universiteit afkwamen nooit gehoord. En intussen hebben de Urkers me ook geleerd om vis te eten!'

'Waar de Heere zijn kerk bouwt, zet de duivel zijn kapel ernaast'

Boas vind het allemaal best en zit nog zoet bij mevrouw Polinder op schoot. Intussen worden de voorbereidingen voor een foto getroffen. Daar mag onze vriend natuurlijk niet op ontbreken. Voordat we weer verder gaan tot de orde van de dag heeft Boas' moeder nog een laatste 'blessing' die ze met ons wil delen. Ze telt er nog twee bij op; de andere domineesvrouwen: 'Ik heb twee collega's; iets wat lang niet elke domineesvrouw heeft. Ze staan me altijd met raad en daad terzijde. Het zijn toppers!'

Rebus

D=L
S=F

P=D

P=H

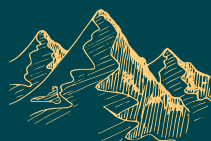
W=M

W=Z

I=N

B=V
N=ET

G+
-D

P=V

W=Z

-RE
=ADEN

UITKOMST: LOOF DEN HEERE, MIJN ZIEL, EN VERGET GEEN VAN ZIJN WELDOEDEN

VACATURE

FOTOGRAAF BIJ DE REDACTIECOMMISSIE

Inmiddels hebben jullie de nieuwe jeugdgids voor het winterseizoen 2019-2020 weer in de brievenbus gekregen. We hopen dat jullie hem gaaf vonden! Het is voor ons als redactiecommissie echter elk jaar weer een hele opgave om deze gids zo origineel mogelijk in te vullen. Om hier komend seizoen weer aan te kunnen werken, zijn wij op zoek naar een nieuwe fotograaf!

Lijkt het jou leuk om ons te komen versterken met het maken van foto's voor de jeugdgids van 2020-2021? Stuur dan voor 1 november 2019 een e-mailtje naar jeugdgidsmaranatha@gmail.com.

DE ZEGEN

Ds. H. Polinder

Zegen, een woord wat je vaak hoort en wat misschien vragen oproept.
Waar kun je naar toe met die vragen? Naar de dominee natuurlijk! We stelden een paar
van deze vragen aan onze enige echte dominee Polinder.

Wat betekent votum en groet?

Het votum is het officiële begin van de kerkdienst. Wij belijden onze afhankelijkheid van de HEERE: 'Onze hulp is van de HEERE, Die hemel en aarde gemaakt heeft en Die nooit laat varen de werken van Zijn handen.' Hier zijn woorden gebruikt van Psalm 121 en 138. In de middagdienst wordt ook wel de formulering gebruikt dat onze hulp en verwachting in de Naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest is; de drie-enige God. Tijdens de groet doet de predikant zijn handen omhoog als teken dat de Heere tot ons spreekt en tot ons komt. De Heere groet ons wanneer wij in Zijn huis komen. Wanneer je daar over nadenkt, hoor je aan het begin van de kerkdienst al Wie God voor ons wil zijn. Wij gebruiken dan de woorden 'Genade zij u en vrede van God de Vader, door Jezus Christus, de Heere, in de gemeenschap van de Heilige Geest.' De Heere wil ons Zijn genade en vrede geven. Dat is al een preek op zich aan het begin van de dienst. Goed om daar elke keer bij stil te staan als je deze woorden hoort.

Moet je ogen open- of dichthouden tijdens de zegen? Of kan beide?

Kan beide. De functie van het dichtdoen van de ogen is om je beter te kunnen concentreren op wat er gezegd wordt, zodat je niet wordt afgeleid en met eerbied de zegen ontvangt.

Is er een verschil aan het begin van de dienst en einde van de dienst wat betreft handgebaren?

Ja, het handgebaar aan het begin van de dienst is het teken van de groet en daarmee zijn de handen meer opgeheven, recht omhoog. Aan het einde van

de dienst wordt de zegen over de gemeente uitgesproken en daarbij worden de handen als het ware over de gemeente gelegd.

Is er verschil in de eindzegen tussen de ochtend- en middagdienst?

Nee, het is dezelfde zegen, al is er wel verschil in formulering. De predikant kan de woorden uit Numeri 6:24-26 gebruiken: 'De Heere zegene u en Hij behoeft u. De Heere doe Zijn aangezicht over u lichten en zij u genadig. De Heere verheffe Zijn aangezicht over u en geve u vrede.' Of de woorden uit 2 Korinthe 13:13: 'De genade van de Heere Jezus Christus en de liefde van God en de gemeenschap van de Heilige Geest zij met u allen.'

Waarom mag alleen een dominee zegen uitspreken en niet een ouderling?

Het behoort tot de bevoegdheid van de predikant, omdat hij geroepen en bevestigd is om het Woord te verkondigen, sacramenten te bedienen en huwelijken te bevestigen. In onze kerken wordt tot nu toe het opleggen van de zegen gezien als onderdeel van de verkondiging van het Woord. Daarom spreekt een ouderling de zegen niet uit.

Mag een dominee een vrije invulling geven aan hoe hij de zegen formuleert?

Nee, hij is gebonden aan de zegen uit Numeri 6:24-26 en 2 Korinthe 13:13 (zie hierboven), al kan zijn woordgebruik hierin wel iets variëren.

Als we mensen toezingen, mogen mensen dan ook hun handen in de lucht doen om te zegenen?

Het is niet verboden om dat te doen, maar het voegt niets extra toe aan de zegen. Zelf vind ik het onjuist om dit als gemeenteleden te doen. Want wij zegenen de mensen niet bij het toezingen, maar de Heere geeft de zegen. De predikant die ook de zegen uitspreekt, gebruikt zijn handen om te onderstrepen dat de zegen bij de Heere vandaan komt. Wanneer gemeenteleden hun handen gaan gebruiken, krijg je veel meer de gedachte die je vandaag ook meer en meer hoort dat mensen elkaar onderling gaan zegenen. Dat is niet juist. Wij zegenen elkaar niet. Een uitspraak als: "Ik zegen jou in Jezus' naam", is dan ook verkeerd. De Heere geeft Zijn zegen aan de gemeente en aan mensen in de gemeente zoals bij ambtsdragers- en huwelijksbevestiging, dopen en belijdenis. Ik zou dus willen zeggen: laten wij niet onze handen omhoog doen om daarmee te onderstrepen dat de zegen niet van ons, maar van de Heere komt.

Zijn er verschillende soorten zegeningen en hebt u daarin nog voorkeur?

Ik heb hierboven al uitgelegd welke twee zegeningen gebruikt worden aan het eind van de eredienst.

Ik gebruik beide elke zondag. De een in de morgendienst en de ander in de middagdienst. Ik wil hier nog wel even onderstrepen hoe belangrijk de zegen is die wij meekrijgen. De Heere belooft aan het einde

van de dienst dat Hij met ons mee zal gaan. Wat is het nodig en belangrijk dat wij persoonlijk door het geloof de Heere kennen en aan Hem verbonden zijn. Dan zal de Heere Zijn belofte waarmaken en ons Zijn zegen en nabijheid geven. Er was in een gemeente een zuster die doof was. Toch kwam ze elke zondag twee keer in de kerk. Ze kon de preken niet horen. De mensen snapten eigen-

lijk niet waarom ze twee keer kwam terwijl ze er toch niets aan had, zo dachten ze. Toen aan haar gevraagd werd waarom ze twee keer in de kerk kwam, zei ze: "Ik krijg aan het einde van de dienst de zegen van Heere mee en die kan ik niet missen wanneer de nieuwe week inga." Ik hoop dat jullie ook zo de betekenis van de zegen zullen kennen en ontvangen elke zondag. Dan ga je als een gezegend mens de kerk uit en de week in.

**"DE HEERE
WIL ONS ZIJN
GENADE EN
VREDE GEVEN!"**

PESTEN

IS ER HOOP?

“Dit is niet het einde van de wereld, er komt vast een betere toekomst.” “Het blijft echt niet altijd zo.” “Nu zie ik het nog niet, maar ooit zal de zon ook in mijn leven gaan schijnen.” Zomaar zinnnetjes van een optimistisch iemand? Nee, helaas. Dit zijn woorden van hoopvolle slachtoffers van pesten. Maar wat als pesten zo intens is? Dat je dagelijks het gevoel meezeult van niet goed genoeg zijn, compleet genegeerd worden. Of zelfs erger, dagelijks in een vuilniscontainer te liggen. Waarom? Tja, wist je dat maar. Dan zou je er wat aan kunnen veranderen. Maar omdat je dat niet weet, is er soms maar één uitweg in je hoofd. Omdat het leven te zwaar is.

Op mijn bank zit een ogenschijnlijk gave knul. Kuiltjes in zijn wangen. Brede lach. Ietwat weerbarstige krullen die door zijn kapsel getemd worden. Eentje die je in je hart sluit door zijn openhartigheid. Het heeft me drie weken gekost, voordat ik een letter van zijn verhaal aan het papier kon toevertrouwen. Omdat zijn verhaal zo heftig is. Gevoelsmatig kunnen letters geen rechtdoen aan zijn verhaal van intense pijn, verdriet en verlatenheid. Vragen als ‘hoe kan dit op een christelijk dorp bestaan’, ‘op een christelijke school’ strijden om antwoorden. Die ik niet heb. Ik mag zijn verhaal opschrijven. Als voorbeeld. Maar ook als wake-up call. Ook op Urk wordt gepest. Vreselijk. Maar er is ook uitzicht. Hoop. En die wil hij jou als lezer niet onthouden.

Op de lagere school had hij er nog geen weet van, wat pesten was, zo begint hij te vertellen. Het begon bij hem in de eerste van de middelbare school. “In het begin ervoer ik het als puberjongensgedrag. Maar ik besepte gaandeweg wel dat ik geen aansluiting bij de groep had. Later kreeg ik andere jongens in de klas. Toen werd het me duidelijker dat ik er echt niet bij hoorde. Buitensluiten, bananenschil-

len, klokhuizen of mandarijnen naar je toegegooid krijgen. Je lachte dan, alsof je het zelf ook grappig vond. Ik wilde er bij horen, ten koste van alles, maar werd gewoon niet geaccepteerd. Een vervelende bijkomstigheid was dat ik bijvoorbeeld in de pauze of tijdens vrije uren nergens kon zitten. Zat ik bij hen, werd ik bespot. Ging ik bij de meisjes zitten, was ik een homo. Sloot ik me bij de ‘vreemden’ aan, werd ik uitgescholden omdat ik een verrader was. En bij de vwo’ers was ik een nerd.”

“Als ik ’s ochtends wakker werd, had ik al buikpijn. Het gedoe begon namelijk al in de bus. Niemand ging naast me zitten. En al ging iemand naast me zitten, dan voelde dat ongeloofwaardig. Je voelde je minderwaardig. Stelde ik dan echt niets voor? Dacht je de ene dag nog dat je er een beetje bij hoorde, zag je de volgende dag in je ooghoeken dat er een of andere nieuwe whatsappgroep aangemaakt was. Besepte je dat jij daar niet in zat. Natuurlijk probeerde ik dan cool te doen, alsof het mij niks deed, maar dat lukt matig.”

“Op enig moment dacht ik dat ik het pesten doorbroken had. Ik had het Sport-vakkenpakket op school gekozen. Met een aantal uur extra sport. Tijdens die uurtjes vond op een keer een spannende volleybalwedstrijd plaats. Ons team stond met volleybal achter. Totdat ik de opslag had. Op wonderlijke wijze had ik zo’n goede opslag, zodat we opeens op winst stonden en uiteindelijk wonnen. Ik was in de wolken. Eindelijk had ik mezelf overtroffen. Ik had bewezen wat te kunnen! Precies vijf minuten of fame was mijn deel. In die luttele minuten proefde ik de smaak van overwinning en erkenning. Ik was de bovenstebeste. In de kleedkamer verdween het gouden laagje van de fame en in de bus wilde niemand meer bij me zitten.”

"Is het gek dat je moedeloos wordt als je voortdurend gekleineerd wordt? Nee, en dat was dus ook wat ik uiteindelijk werd. Hoe kwam ik hier ooit vanaf? Wie kon mij helpen? Ten einde raad ging ik naar mijn mentor. Op zijn beurt nam hij me mee naar de directeur. Die vertelde me dat hij er een eind aan kon maken. Opluchting alom in mij, maar niet voor lang. Het werd alleen maar erger en erger. Het werd voor mij overleven tot het einde van het schooljaar. In mij ontwikkelde zich een boosheid tegen alles en iedereen. De boosheid werd omgezet in haat. Er was voor de rest van de wereld geen greintje liefde meer in mij. Ook thuis niet. Mijn hart was zo koud als een steen en dit was voor iedereen te merken."

Het is misschien een gekke vraag maar toch wil ik het van hem weten. Of hij begreep waarom hij gepest werd. Hij wikt en weegt en komt dan aarzelend met een antwoord. Eigenlijk begreep hij dat pas rond zijn 19e. Dat inzicht kwam nadat hij al twee jaar hulp had gehad. Hij was toch wel anders dan de rest. Het lukte hem niet om cool en stoer te doen. Hij was soms wat stuntelig. Dat op zich was al een bron van spot. Maar of dat een goede reden is om iemands leven te verwoesten. Daar is hij nog niet over uit.

Wat zijn de gevolgen op de langere duur eigenlijk als je dagelijks gepest wordt? Hij denkt peinzend na. "Het feit dat het dagelijks is, maakt het zo erg. Op den duur kom je helemaal alleen te staan. Als je zo lang alleen zit brokkel je mentaal steeds verder

af. Pesters stoppen niet. Ze gaan door. Daarnaast denken degenen die gepest worden dat ze zelf schuldig zijn. Dat ze het gedrag van die ander min of meer naar zichzelf toegetrokken hebben. Dat ze het verdient hebben. Hoewel ik wanhopig mijn best deed om erbij te horen, paste ik er gewoon niet bij. En toch wilde ik er zo wanhopig graag bij horen. Daardoor was ik het perfecte slachtoffer om in de zeik gezet te worden. Dat vonden zij grappig. Voor mij was er niks grappigs aan. Mijn zelfvertrouwen ging kapot. Ik vraag me soms wel af, of fysiek pesten nog zwaarder is. Ik werd mentaal gepest. Ik sprak iemand die fysiek gepest werd. Hij werd dagelijks in de vuilniscontainer gepropt. Zat onder de blauwe plekken en werd geslagen. Ook zijn zelfvertrouwen was verdwenen. Maar hij heeft nu nog steeds moeite met fysieke aanraking. Als je vriendschappelijk een arm om hem heen wil slaan, duikt hij vanuit een reflex weg. Mogelijk zijn de gevolgen bij hem nog schadelijker. Hoewel ook ik op den duur steeds gevoelloser werd."

HOEWEL IK WANHOPIG MIJN BEST DEED OM ERBIJ TE HOREN PASTE IK ER GEWOON NIET BIJ.

Beseft een pester eigenlijk zelf wel dat hij aan het doen is? Hebben ze door wat ze bij die ander teweegbrengen? Hebben ze het verdrongen, of denken ze er gewoonweg nooit meer over na? Heeft het geen indruk op ze gemaakt?" Hij weet het niet. Het maakt hem soms nog wanhopig boos. Hij heeft geen antwoorden, wel vragen. Ik ook. Zo wil ik weten of er iets is te doen om herhaling bij de jeugd te voorkomen. En kun je pesten voorkomen? Hij denkt lang na. "Mogelijk kun je het voorkomen. Maar dan moet je daar al mee beginnen op de basisschool. Noem de soorten pesten al is het nog zo onzichtbaar of geniepig bij naam. Zodat de gepesten het kunnen herkennen. Leer iedereen van jongs af aan wat de mogelijkheden zijn om het pesten te stoppen. Want zit je eenmaal in een vicieuze cirkel, dan doorbreek je die erg lastig. Ik was 17 toen ik hulp zocht. Dat was noodzakelijk. Mijn ouders grepen in. Ze ontdekten op enig moment dat mijn zelfbeeld zo laag was. Dat ik wat probeerde te maken van het leven, maar dat dat hopeloos mislukte. Weet je, dat voelde alweer als een nederlaag. Ik wilde het pesten wegstoppen. Als een zwarte bladzijde waar nooit meer over gepraat mocht worden. Het was toch immers mijn eigen fout. Ik had ze toch die ruimte gegeven. Het over mezelf afgeroepen.

Mijn moeder drong aan op een gesprek met een psycholoog. Maar ik wilde er niks van weten. Alsof dat wat ik had meegemaakt al niet erg genoeg was. Ook nog een gesprek met zo iemand. Dan was ik al helemaal een

mietje. Kon ik dan niks zelf oplossen!? Mijn moeder bleef aandringen. Uit liefde zag ze dat ik hulp nodig had. Ik kampte met zoveel opgekropte frustraties. Zo hopeloos op zoek naar waardering en echte vriendschap. Om liefde vroeg ik niet eens. Ik geloofde niet dat er buiten ons gezin om iemand van mij zou kunnen houden. Dromen over verliefd zijn, durfde ik niet eens. Ik ben blij dat mijn moeder zo bleef aandringen."

"Uiteindelijk ging ik naar een psycholoog. Daar begon ik met praten. Bij stukjes en beetjes kwam alles eruit. Hoe vaker ik erover praatte, hoe beter ik er voor mezelf over kon nadenken. En verwerken. Door middel van de gesprekken kreeg ik steeds weer nieuwe inzichten. Je verwerkt zo'n trauma niet van de een op andere dag. En nog steeds kom ik erachter dat het iets is wat ik mijn hele leven met me mee zal dragen. Ik heb de zwarte bladzijde wel omgedraaid, maar ik ben hem niet vergeten."

Ik wil graag weten wat er met zijn haat is gebeurd. Kon hij die ook kwijt bij de psycholoog? Hij geeft toe dat deze gesprekken er wel bij geholpen hebben. Maar zijn haat verdween het meest door het besef dat hij voor God onmisbaar is. "Ken je het opwekkingsliedje, 'Nog voordat je bestond'? Dat liedje sloeg bij mij in als een bom. Ik was net klaar met de middelbare school. Van mensen moest ik niets meer hebben, maar van God ook niet.

Op kerkkamp kregen we een stilletijdsopdracht. We moesten ons hart met God delen. Nou, Hij kreeg nog geen 10% daarvan. Ik was niet alleen kwaad op mensen maar ook op God. Daar had ik recht op, vond ik. Hij had mij de jaren daarvoor toch in de steek gelaten? Op dat moment werd dit liedje gezongen en liet God mij de betekenis van deze woorden inzien. God keek naar mij. Hij had mij vol liefde gemaakt. Ik was goed genoeg voor Hem. Daar hoefde ik niet aan te twijfelen. En ondanks al die blauwe plekken op mijn ziel besepte ik dat dit de Echte waarheid was. Over

mijn hele lichaam stonden alle haren overeind. Dat was het begin van herstel van mijn haatgevoelens."

En nu? Een diepe zucht. Waarschijnlijk blijft hij zijn leven lang te maken krijgen met de littekens in zijn hart. Maar hij voelt zich niet meer moedeloos of hopeloos. "Ook Jezus kreeg te maken met pesten. Denk aan de geniepige valstrikken van farizeeërs en schriftgeleerden. Hoe Hij genegeerd werd, zelfs door zijn eigen broers en zussen. Hij heeft het dus ook meegemaakt en weet dus hoe jij je voelt, wat jij voelt. Hij kan als ervaringsdeskundige jou troosten. Blijf dus niet met je pijn lopen. Zoek hulp! Je redt het niet op je eentje. Je kan al je vragen niet zelf beantwoorden. Het is onmogelijk om zelf in het doolhof van pijn en verdriet een uitweg te vinden. Leg het bij je Hemelse Vader neer en zoek in je dagelijkse leven hulp. Hij is daar sterken door geworden. Heeft zijn pijn in de ogen gekeken en waar mogelijk verwerkt." En dat gunt hij iedereen.

VOETSTAPPEN IN HET ZAND'

Ik droomde eens en zie ik liep aan 't strand bij lage tij. Ik was daar niet alleen,
want ook de Heer liep aan mijn zij. We liepen samen het leven door, en lieten in het zand,
een spoor van stappen: twee aan twee, de Heer liep aan mijn hand. Ik stopte en keek achter mij,
en zag mijn levensloop, in tijden van geluk en vreugde, van diepe smart en hoop.
Maar als ik het spoor goed bekeek, zag ik langs heel de baan, daar waar het juist het moeilijkst was,
maar één paar stappen staan. Ik zei toen "Heer waarom dan toch? Juist toen ik U nodig had,
juist toen ik zelf geen uitkomst zag, op het zwaarste deel van mijn pad..."
De Heer keek toen vol liefde mij aan, en antwoordde op mijn vragen:
"Mijn lieve kind, toen het moeilijk was, toen heb ik jou gedragen..."

BAZAR ALLEEN VOOR OUDERE MENSEN?

ECHT Niet!

Ieder jaar zie of hoor je het wel een keer voorbij komen... de Bazar. Maar wat is de Bazar precies en voor wie is de Bazar nu eigenlijk bedoeld?

Het bestuur van de Bazar bestaat uit 7 mensen. Deze mensen regelen de hoofdzaken. Maar zonder alle andere vrijwilligers is er echt geen Bazar

De Bazar is een jaarlijks evenement binnen de gemeente om geld in te zamelen voor verschillende doelen. In samenwerking met commissie van beheer hebben we al heel wat moois bereikt. Misschien zijn de nieuwe stoelen in de Maranthekerk je al opgefallen. Maar heb je ook gelet op hoe mooi de benedenverdieping geworden is? Als Bazar zijn we een belangrijke spil om dat mogelijk te maken. De volgende kerk die onze aandacht verdient is de Schuilplaats. Bedenk eens hoe mooi het is dat we dit samen als gemeente voor elkaar weten te krijgen. Vergeet daarbij niet dat we naast het genereren van geld die dag ook een gezellig samenzijn met elkaar hebben terwijl we bezig zijn te bouwen aan Gods Kerk.

De laatste jaren is de Bazar flink uitgebreid. Naast de jaarlijkse Bazar organiseren we ook verschillende acties. Jammer genoeg komen sommige mensen

niet naar de Bazar omdat ze denken dat het alleen voor oudere mensen is en er alleen gebreide spullen te koop zijn. Maar deze tijd is geweest. De Bazar is voor groot en klein. Van boodschappen tot elektrische fietsen, van snoep, speelgoed naar het winnen van een laptop. En niet te vergeten; je kunt zelfs tussen de middag met je familie of vrienden komen eten. Zoals je leest, is er voor ieder wat wils!

Dacht jij tot nog toe dat de Bazar voor oudere mensen is? Vind jij ook dat er voor jou niet veel te vinden is? Dan hebben we jou misschien wel nodig. Jouw frisse ideeën om de Bazar nog aantrekkelijker te maken zijn welkom. Lijkt het jou leuk om mee te werken aan dit gezellige evenement, door bijvoorbeeld de kinderen te vermaken, door iets te verkopen of heb je zelf een erg leuk en origineel idee? Neem dan contact met ons op. Jij en je ideeën zijn van harte welkom

We nodigen jullie allen uit om gezellig een kijkje te komen nemen op de Bazar van 11 december 2019 in de Koningshof

janniekr@hotmail.com

v.l.n.r.: Trea Koffeman, Jannie Koffeman, Janny de Boer, Martine Kramer, Janita Jelles
Ontbrekend op de foto: Margreet de Boer en Marretje van Urk

MERCY SHIPS

Aanmelden om te werken op een schip van Mercy Ships? Wat een dom idee! Betalen om te gaan werken? Wie bedenkt er nou zoiets? Inmiddels heeft Jurie Jacob zich niet alleen aangemeld. Hij werkt ook al meer dan een jaar op het schip dat zich bekommert om de allerarmste mensen die medische zorg nodig hebben.

Wie ben je en wat doe je?

Mijn naam is Jurie Jacob van den Berg, ik bin er iene van Sjoert en Hiske van den Berg. Ik ben 26 jaar en werk als machinist aan boord van de Africa Mercy. Dit is het ziekenhuisschip van Mercy Ships dat naar West-Afrikaanse landen vaart. Daar bieden ze gratis operaties aan voor de allerarmsten ter wereld en geven trainingen aan lokaal medisch personeel. Het voordeel van een schip is dat we altijd uit het land kunnen vertrekken als er gevaar dreigt. Bovendien hebben we hierdoor altijd de zekerheid dat er stroom is, wat van belang is tijdens de operaties. Zo zijn we niet afhankelijk van de lokale voorzieningen.

Wat maakt dat je gekozen hebt om vrijwilliger te worden bij Mercy Ships?

Toen ik mijn opleiding aan het afronden was, begon ik na te denken over mijn volgende stap. Vragen zoals wat voor werk ik wilde doen en of ik al wel vast wilde zitten aan een huis met de verplichting van een vaste baan. Toen kwam Mercy Ships in mijn gedachten naar boven en ging ik op onderzoek uit. Anderhalf jaar eerder lachte ik een maot uit die toen voorstelde om ons hiervoor aan te melden. Ik dacht: ik ga toch niet iets doen waarvoor ik moet betalen om te werken... Maar God

zette deuren open en bracht mensen om me heen om me te helpen met het verkrijgen van donaties. Het werd bevestigd dat het goed was om voor twee jaar te tekenen bij Mercy Ships.

Hoe ziet je dag meestal uit?

Meestal begint mijn dag om kwart voor acht en komen we als team samen voor een devotion. Hiermee beginnen we

de dag door met elkaar te zingen of een meditatie te houden. Daarna bespreken we met onze afdeling wat er die dag op het programma staat. Ik krijg dan van mijn werkleider een bepaalde opdracht. Het kan zijn dat een machine of pomp niet goed functioneert. Het is mijn taak om op onderzoek uit te gaan en het probleem op te lossen. Tussen 12:00 en 13:00 uur hebben we meestal lunchpauze. Verder houden we meestal een pauze om 10:00 en 15:00 uur voor koffie, en om veel water te drinken. Dit is om ons vochniveau op peil te houden. In de machinekamer kan de temperatuur namelijk oplopen tot 40 graden. Als er geen bijzonderheden zijn is onze werkdag om 17:00 voorbij, waarna we gaan avondeten. Dit is een soort lopend buffet waarbij we zelf ons eten kunnen opscheppen. In de avonduren vermaken we ons door te gaan voetballen, volleyballen of een spelletje te spelen. Af en toe ga ik poeren. De gevangen visjes geef ik mee aan de dagwerkers uit het land zelf.

Welke zegeningen zie jij aan boord van Mercy Ships?

Laatst was ik op zoek naar een defect op het schip waarvan ik niet wist waar het vandaan kwam. Om die reden liep ik door het ziekenhuis heen. Ik zag een jongen van ongeveer mijn leeftijd. De jongen had tussen zijn mond en nek een tumor zo groot als een sinaasappel. Maar op zijn gezicht zag ik een lach en hij had een glinstering van hoop in zijn ogen. Hij mocht namelijk geopereerd worden, wat heel bijzonder voor hem was. In Afrika wordt een soortgelijke aandoening gezien als een straf of vloek. Hierdoor worden sommigen buitengesloten. Deze mensen zijn vaak in zichzelf gekeerd en terneergeslagen. Wanneer ze aan boord komen van het schip worden ze met liefde ontvangen en worden ze behandeld als volwaardige mensen. Het is een zegen om te mogen zien dat iedereen gelijk is en wat voor invloed dat heeft op mensen. We mogen zo Gods liefde uitdragen elkaar.

Welke gebeurtenis is jou het meest bijgebleven?

De screeningdag die we hielden aan het begin van ons bezoek aan Guinee. Hier kwamen duizenden mensen op af die hulp nodig hadden. Ik zag die dag zoveel mensen met gebreken. Toen ik later zag dat er sommigen van hen weer aan boord waren voor een operatie besepte ik waar ik dit werk voor doe. Ik stond stil bij het feit dat we niet de wereld kunnen veranderen, maar dat we wel de wereld voor één persoon kunnen veranderen.

Hoe ervaar jij de diversiteit aan boord van Mercy Ships?

Er is behoorlijk wat diversiteit aan boord; er zijn mensen uit ongeveer vijfendertig verschillende landen. Als ik naar het machinekamerpersoneel kijk, werken daar al vijftien mensen met een verschillende nationaliteit. Dit geeft inzicht in hoe mensen met verschillende achtergronden bepaalde normen en waarden hanteren. Hoe ze met elkaar omgaan en ook hoe ze bijvoorbeeld omgaan met de tijd. Dit kan soms frustrerend zijn. Het is belangrijk om hier geduld voor op te brengen en ermee leren om omgaan. Aan boord van het schip klinkt vaak het gezegde 'het is niet fout, het is gewoon anders.'

Wat kunnen wij leren van de mensen die je dagelijks tegenkomt?

We moeten ons vertrouwen op God stellen. We komen hier veel armoede en ellende tegen, toch hebben deze mensen vaak meer vertrouwen in God dan wij in de westerse wereld. Het omzien naar de medemens staat hier hoog op de prioriteitenlijst van de mensen. Gelukkig kennen we dit op Urk ook nog en ik hoop dat dit nog lang zo blijft. Ook is het voor iedereen wel eens goed om buiten de eigen cultuur en comfortzone te leven. Het zet ons aan het denken over hoe wij leven en hoe onze levensstandaard is.

Ker kamp 16+

Belachelijk korte nachten, zeskamp, bonte avond, wachten in de ellenlange rij voor de BBQ; welkom op het kerkkamp voor de groep van 16+!

Het is natuurlijk heel kort door de bocht om het bij deze omschrijving te laten. Voor degenen die nog niet eerder op kerkkamp zijn geweest; het is zo veel dieper dan dat! De drie dagen die we met zo'n 120 broers en zussen in het geloof door mochten brengen, hebben, in ieder geval op mij, een diepe indruk achtergelaten.

Dit jaar ging ik voor de tweede keer mee met deze grote groep. De verschillen als je naar vorig jaar kijkt? Een totaal andere locatie, slaapplekken met vijftien kamergenoten in plaats van drie en een compleet nieuw groepje. De negen mensen waar ik de Bijbelstudiemomenten mee door zou brengen, kende ik allemaal wel. De één van gezicht, de ander wat persoonlijker. Na het ontmoetingsspel zaten we voor het eerst bij elkaar. Wat mij al snel opviel, was de openheid. Op zich niet gek; een deel van dit groepje zat vorig jaar ook al bij elkaar. Aan de andere kant zag ik dit als een zegen die ik dit weekend nodig had; zelf ben ik niet zo'n prater. De openheid van de anderen hielp mij om verhalen te delen en volop mee te draaien met de Bijbelstudies.

Dit weekend stond het Bijbelboek Nehemia centraal. Persoonlijk kende ik Nehemia alleen uit het liedje van Elly en Rikkert over hem. Juist daarom leek het me interessant om meer over zijn geschiedenis te weten te komen. Wel vroeg ik me af hoe de kampleiding het onderwerp Echt kennen wilde combineren met Nehemia. Het antwoord? We stonden stil bij het kennen van drie zaken; onze krachten, onze zwaktes en de vreugde in ons leven.

Het liefst zou ik de hele Bijbelstudie in dit stukje zetten, maar om een lang verhaal kort te maken; Nehemia is een heel inspirerend boek – dus ga het vooral lezen! Hij vertrouwde op God toen hij zijn werk, of misschien zelfs zijn leven op het spel zette,

toen hij de koning om een verlofperiode vroeg om vervolgens de stadsmuur van Jeruzalem op te kunnen bouwen. God gaf hem kracht!

We kunnen daarnaast de muur van Jeruzalem vergelijken met 'de muur van ons leven'; is die bestand tegen de verschillende vijanden die ons hart willen innemen? Heeft deze muur zwakke plekken en hoe kunnen we die versterken? Door Christus, die ons kracht geeft!

Gelukkig is er plaats voor en ook reden tot vreugde; blijdschap in God. Zoals in Nehemia 8 vers 11 ook staat: "Wees niet bedroefd, want de vreugde van de HEERE, dat is uw kracht."

Verschillende vragen uit de Bijbelstudies zijn niet eens aan bod gekomen; diepe, persoonlijke gesprekken vulden de tijd. Niet alleen over mooie dingen, maar ook over zorgen, moeilijkheden, verdriet; vaak herkenbare onderwerpen, waarvan je soms denkt dat je de enige bent die ermee worstelt. Als ik dit weekend één ding heb ontdekt, dan is het dat je niet alleen bent; je hebt zo veel broers en zussen om je heen die het geloof en de liefde voor God met je delen. Zoek ze op, praat met ze, ondersteun elkaar, maar bovenal; maak met elkaar God groot!

Zo'n kampweekend vraagt natuurlijk wel wat van je; een energievretend zeskamp met geweldige actiefoto's en nieuwe blessures als resultaat, de bonte avond waar niet stilgezeten werd en waar we als Urker Army ontzettend veel plezier mochten hebben en de korte nachten die ervoor zorgden dat je slaapritme de week erna aardig de weg kwijt is. Het is het meer dan waard! De stille opdracht, waar God je de vraag stelde of je Hem de sleutel van je hart wilde geven, de Bijbelstudies en de ontzettend leuke activiteiten, hebben mij en zoveel anderen dichter bij God en bij elkaar gebracht. Door de openheid in de gesprekken heb ik mijn hart nog meer open mogen stellen voor onze geweldige God. We kunnen Hem er alleen maar voor bedanken.

Je doet de dingen
zoals je altijd doet.
Geeft gas en stopt
je controleert of alles klopt.
Zit de vaart nog in je leven?
Of moet je er nog wat extra bijgeven?

Leven. Leven. Leven.
Alles in mij hunkert
naar dat ene woord.

Soms voelt de wereld
doelloos aan.
Omdat ik me teveel
zorgen maak om
mijn aardse bestaan.
Want zeg nou eerlijk
als je je zo druk weet te maken
over alle aardse dingen
Vergeet je om Gods
grootheid te bezingen.
Is de afstand te groot
kan Hij je hart niet raken.

Het voelt aan als
vissen in een vreemde vijver.
Zonder ooit voldaan te zijn.

Ik draai in een cirkel
kijkt naar de buitenkant
maakt onbewust mijn afgoden
Van sociale media tot vrienden,
werk, studentenleven
En toch merk ik
echte voldoening zal het nooit geven.

Hunkering naar het LEVEN.
Ten diepste weet ik dat
Alleen God het me kan geven.
In het midden van de cirkel staat Hij daar.
voor het eerst, misschien opnieuw
roept Hij het toe: luister nu, kom maar.

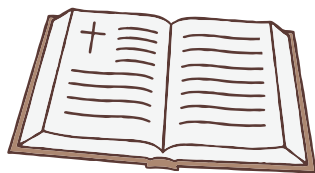
De schatten van de hemel, voor jou.
Belofte van eeuwige rust, vrede en trouw.
Het maakt klein om vol verlangen,
Zoveel Liefde van Hem te ontvangen.

Het zingen van zoveel mooie liederen kan op het kerkkamp natuurlijk niet ontbreken. Daar bleef het niet bij: Christina vertelde over haar persoonlijke geloof in God en las een door haar geschreven gedicht voor. Dat raakte mij. Daarom wil ik het hier met jullie delen:

Je hebt zo vaak de neiging om aardse dingen voor je geloofsleven te laten gaan, maar juist het gedicht van Christina zette me erbij stil dat God zoveel meer aandacht verdient dan dat ik Hem geef of kan geven. Gelukkig kunnen en mogen we Hem om wijsheid en kracht bidden, zodat we in deze wereld, waar zoveel mensen het zonder God proberen te doen, iets van Hem mogen laten zien en van Hem mogen getuigen.

God is aan het werk; dat heb ik dit weekend mogen zien. Hij werkt door de prachtige mensen waar ik dit weekend mee heb mogen praten, lachen en zingen. Helaas is het maar één keer per jaar. Gelukkig hebben we het vooruitzicht dat we straks elke dag kerkkamp mogen hebben en Hem dan beter zullen kennen dan ooit tevoren!

BIJBELSTUDIE

RAAK JIJ UITGETELD?

Het is de goedertierenheid van de HEERE
dat wij niet omgekomen zijn. dat Zijn barmhartigheid is niet opgehouden is!
Nieuw zijn ze, elke morgen: groot is Uw trouw!
Klaagliederen 3:22-23

Bijbelstudie 'raak jij uitgeteld?'

Prrrr...prrr...prrr...BAM! Met een flinke klap leg je het irritante geluid van de wekker het zwijgen op. Je draait je nog eens lekker om en neemt je voor om met 5 minuten je bed uit te stappen. Wanneer je weer wakker schrikt zie je dat het al 20 minuten later is. Je springt je bed uit, doet snel alles wat je moet doen en voor je het weet vertrek je met een boterham in je hand. Wanneer je de schoolbanken inschuift, naast je maot, geef je een zucht van opluchting. "Ik heb mij verslapen, maar gelukkig toch nog op tijd op school". Je maot vraagt "heb je nu wel tijd gehad om te tellen dan?". Tijd om te tellen? Uhh, wat bedoelt hij nou weer?

Lezen: Klaagliederen 3: 21-26

Hier in Klaagliederen 3 ontmoeten we een schrijver die diep in rouw is. Het is het dieptepunt van de geschiedenis van Israël: Jeruzalem is gevallen, de tempel van Salomo is verwoest en het volk is in ballingschap afgevoerd. Met sterke woorden omschrijft hij zijn diepe emoties van rouw en verdriet over de zonde en schuld van het volk en de verwoesting die hierop is gevolgd. Als het ware zie je voor je hoe de schrijver door de lege stad loopt, ziet en voelt wat de zonde heeft aangericht. De schrijver heeft zelf ondervonden wat lijden is, lees maar in vers 1-4. God heeft de schrijver met vlees en huid doen wegteren, zijn botten gebroken. Best heftig allemaal toch? Toch is Klaagliederen niet alleen maar een klaaglied. Hoewel de schrijver genoeg reden heeft om alleen maar te klagen, lezen we in vers 21 ineens vrolijkere woorden.

Waar de schrijver eerst nog schrijft dat hij onophoudelijk denkt aan zijn ellende (vers 20), houdt hij zichzelf nu een boodschap van hoop voor. En deze boodschap omvat het thema van dit seizoen. In plaats van alleen maar te denken aan al de pijn en moeite die hij moest ondervinden, gaat de schrijver zijn zegeningen tellen.

1. Welke zegeningen telt de schrijver?
2. 'de goedertierenheden van de HEERE' en 'Zijn barmhartigheid', wat betekent dit?

Voor onze ogen zien we de schrijver opleven. Aan alles is te merken dat hij geen journalist is die verslag doet van gebeurtenissen die hem niet persoonlijk treffen, maar dat hij zelf alles aan den lijve ondervindt. Waar hij eerst schreef over het lijden dat hem getroffen was, jubelt hij het nu uit: nieuw zijn ze, elke morgen. Elke dag weer zijn daar voor hem de goedertierenheden van de HEERE (Zijn verbondstrouw) en Zijn barmhartigheden (Zijn mede-lijden). Elke dag als hij wakker wordt beseft hij weer: ook vandaag is er weer een gelegenheid om met God verzoend te worden, ondanks alle schuld. Wat een zegen, wat een trouw van de HEERE!

3. Nieuw zijn ze elke morgen! Kun jij zeggen dat er elke morgen weer zegeningen zijn? Welke waren er vanmorgen? Zijn dat alleen materiële zaken of hebben deze zegeningen ook te maken met jouw relatie met de HEERE?

De diepe emoties van rouw en verdriet lijken plaats gemaakt te hebben voor verwondering. De schrijver

jubelt het uit: groot is Uw trouw! In de HEERE vindt hij alle reden om de hoop niet te verliezen, maar juist hoop te blijven houden! Hij heeft zelf ondervonden dat de belofte in vers 25 echt waar is.

4. Lees vers 25 nog eens. Wat wordt er bedoeld met ‘wie Hem verwachten’? Is dit een verwachting van de HEERE hebben (bijv. dat Hij goed voor je blijft zorgen) of is dit wat anders? Zie ook Psalm 37:3-7.

In vers 25 en 26 lezen we over verwachten en over stil te wachten. Je zou denken dat dit tegenstrijdig is. Maar niets is minder waar; alles is meer waar. Verwachten is een actieve houding: de HEERE trouw dienen, Hem zoeken met het verlangen Hem te kennen en Zijn wil te doen. Stil wachten is een houding van bidden: je zonde en schuld, je verwachting maar ook je zegeningen aan de HEERE voor leggen tot het moment dat Hij komt met Zijn heil. Zo gaan verwachten en stil wachten samen.

5. Hoe heeft het verwachten en stil wachten een plek in jouw leven?

Misschien vind je dit wel een wat sombere bijbelstudie. Klaagliederen is niet bepaald een vrolijk Bijbelboek en de achtergrond geeft al helemaal geen reden tot vrolijkheid. Ons thema is toch een thema om blij van te worden? Iedereen wordt toch blij van stil staan bij alles wat je krijgt?

In Klaagliederen zien we hoe we juist op het dieptepunt van de gevolgen van onze zonde alle reden hebben om zegeningen te tellen en dus blij te zijn in de HEERE!

Counting every blessing: elke zegening tellen. Dat is de opdracht die je mee krijgt met deze Bijbelstudie. Het tellen van de zegeningen die je van de HEERE ontvangt, elke morgen weer, tegen de achtergrond van je eigen zonden. In vers 32 jubelt de schrijver het opnieuw uit: naast pijn en verdriet geeft Hij juist Zijn ontferming naar de grootheid van Zijn goedertierenheid. In Hem Zijn zoveel zegeningen te vinden dat je niet uitgeteld raakt, zo groot is Zijn goedertierenheid. Dan is zegeningen tellen niet alleen tellen wat je al hebt ontvangen, maar ook blijven zoeken naar (meer en meer) van Hem die elke morgen weer tegen jou zegt: hier ben Ik met Mijn aanbod van genade en trouw! Wat tel jij als je 's morgens wakker wordt? Raak jij ooit uitgeteld?

DOEN: neem een week lang elke dag de tijd om eens alle zegeningen op te schrijven. Ook de zegeningen die elke dag hetzelfde zijn schrijf je steeds weer opnieuw op. Zegeningen kunnen van alles zijn: het eten van die dag, een goede vriend(in), school en werk, je Bijbel, iets nieuws wat je hebt geleerd in de Bijbel, enz. enz. Hoe lang wordt jouw lijst? Deel jouw zegeningen op social media onder #countingeveryblessing

ACHTERGRONDINFORMATIE BIJ HET BIJBELBOEK KLAAGLIEDEREN:

In de Hebreeuwse Bijbel heet Klaagliederen 'Ekaḥ', wat 'hoe' betekent: het eerste woord van het Bijbelboek en van hoofdstuk 2 en 4. Dit benadrukt hoe erg Jeruzalem moest lijden.

Geschreven door: onbekend. Er zijn bronnen die Jeremia aanwijzen als auteur, maar er zijn meer redenen om aan te nemen dat dit niet zo is. De schrijver van Klaagliederen blijft dus onbekend.

Datering: Klaagliederen is geschreven kort na de val van Jeruzalem en het volk is afgevoerd in ballingschap. Dit was omstreeks 586 voor Christus.

Kern: achter de verwoesting van Jeruzalem zit de hand van de HEERE. Zijn oordeel over de zonde van Zijn volk, maar ook dat het geloof in Gods barmhartigheid en trouw de sleutel tot herstel is.

Bijzonder: Elk hoofdstuk is een klaaglied zoals we die ook wel vinden in de Psalmen (bijv. Psalm 3, 13, 44, 77). Klaagliederen is helemaal geschreven in dichtvorm. De vijf hoofdstukken zijn ingedeeld volgens de 22 letters van het Hebreeuwse alfabet. In hoofdstuk 1-2-4 begint elk vers met de volgende letter. Hoofdstuk 3 heeft steeds drie verzen achter elkaar die beginnen met de volgende letter. Hoofdstuk 5 heeft 22 verzen, dus evenveel verzen als letters in het Hebreeuwse alfabet. Klaagliederen is dus een ABC-gedicht, net als bijv. Psalm 25, 111 en 119. Feestrol: Klaagliederen is één van de vijf rollen voor de Joodse feesten. Het wordt gelezen op de negende dag van de Joodse maand Av, als herinnering aan de verwoesting van de eerste en tweede tempel.

COMMISSIES

Je hebt vast wel eens gehoord dat er allerlei commissies in onze kerk actief zijn. De activiteitencommissie, de verenigingscommissie, en nog meer. Wat doen al deze commissies precies? En wie zijn de mensen achter al dat commissiewerk? Op deze en de volgende pagina's lees je er alles over.

Activiteitencommissie

Boven v.l.n.r.: Lenie ten Napel, Joanne Post, Bons Hoekstra, Klaas Korf, Lukas Post, Rein Kramer

Onder v.l.n.r.: Anne-Marie Post, Willemijn de Boer, Dirk Koffeman, Willemien van Slooten, Gerdien Post-Nentjes

Ontbrekend op de foto: Hein Kramer en Jozephina Koffeman

We hebben weer een mooi jaar achter de rug met heel veel activiteiten. Denk bijvoorbeeld aan het kerkkamp, skiën in Winterberg, en het schaatsen. Wat hebben we genoten van de grote opkomst en betrokkenheid van de jeugd, leiding en de vele vrijwilligers. Nieuw dit jaar was de Koningsdagactiviteit. Daar hebben we ook heel veel positieve reacties over ontvangen en wat was de opkomst groot! Zonder jullie was dit niet mogelijk geweest. Elkaar ontmoeten als gemeente in alle ontspanning, maar ook in de gesprekken die we hebben onderling. God is ook daarin zichtbaar.

We zien uit naar een geweldig nieuw seizoen, waarin Hij ook weer centraal staat! We hopen jullie allemaal weer te ontmoeten bij de verschillende activiteiten. Zie de planning op pagina 34 voor de activiteiten die eraan zitten te komen. Die activiteiten staan ook op de website van kerk. En vergeet je ons niet te volgen op Instagram?

Kaartschrijfcommissie

Boven v.l.n.r.: Edin Bogerd, Willeke Bakker, Zwanie Korf, Kobus Post, Tiny Romkes, Adriane Hakvoort en Jans Wakker

Onder v.l.n.r.: Andrea Ras, Anna Visser, Alie Baarssen en Mineke Loosman.

Ontbrekend op de foto: Fokke ten Napel, Aliese Kramer en Willeke van Slooten

Als kaartenschrijfteam komen wij meerdere keren per jaar bijeen om kaarten te schrijven voor degenen die jarig zijn. Maar dat is niet het enige. We schrijven ook graag een bemoediging of een gelukwens voor jongeren die ziek zijn, rouw kennen of op een andere manier een kaartje nodig hebben. En wat is er leuker dan dat je bij het halen van je diploma een kaartje met een felicitatie krijgt? Jullie begrijpen dat we graag getipt worden als iemand een kaartje nodig heeft. Dus kennen jullie iemand die een leuke kaart verdient, of die we met een mooie tekst een hart onder de riem kunnen steken? Geef het dan aan ons door via jkjpost@solcon.nl!

Redactiecommissie

Namen leden van links naar rechts: Boven: Loïs Roos, Geertruida Post, Janneke Pasterkamp,

Louwe Kapitein, Mirjam de Boer | Onder: Hein Hakvoort, Kees Korf, Willem van Urk, Hendrik Brands, Lukas ten Napel

Wij zijn als redactiecommissie verantwoordelijk voor de jeugdgids die je nu in je handen hebt. We hebben dit jaar keihard gewerkt om er een mooie gids van te maken. Samen hebben we het thema bedacht, artikelideeën verzameld, interviews gehouden, foto's gemaakt, de jeugdgids vormgegeven, en nog veel meer. Het thema zal dit seizoen op verschillende manieren terugkomen, en we hopen dat het iedereen tot zegen mag zijn.

Pastoraal Team

Namen leden van links naar rechts: boven: Johannes, Williene Kapitein, Andrea Kaptein

Midden: Albert Visser, Marriete de Boer, Elisabeth van der Heide, Petra Kramer, Emma de Boer

Onder: Jelle Post, Piet Maljaars, Teunis Wakker

Wij als pastoraal team willen er zijn voor de jeugd van onze kerk. Omdat het voor de jeugd-ouderlingen haast onmogelijk is om met alle jongeren contact te hebben, zijn wij er om hen hiermee te helpen. We gaan bijvoorbeeld met de jeugdouderlingen mee op bezoek bij de jongeren die achttien jaar zijn geworden. Dus misschien tot binnenkort!

Verenigingscommissie

Cees Zeeman, Gerard Zeeman en Jantine Baarsen

In deze jeugdgids vind je een overzicht van alle verenigingen voor de leeftijden van 12 jaar t/m 18+. Heb jij al een keuze gemaakt? De verenigingscommissie heeft voor dit overzicht gezorgd. Dat doen ze door:

- nieuwe verenigingen op te starten voor de jongens en meiden die van de zondagsschool af komen;
- nieuwe leiders en leidsters te zoeken en aan bestaande leiding te vragen of die in een nieuw seizoen door willen gaan;
- samen met de zalenplanner en kosters ervoor zorgen dat alle verenigingen een plekje in de kerkgebouwen krijgen.

Verder ondersteunen we de leiders daar waar dat nodig is, geven we een korte presentatie op de afscheidsavond van de zondagsschool en organiseren we de startavond voor het jeugdwerk aan het begin van een nieuw winterseizoen.

Graag zien we jou op een van de verenigingen! Heb je vragen of opmerkingen? Check dan onze contactgegevens op de website van de kerk.

Vertrouwenscommissie

Wilco Bloed, Peter de Boer en Martine Weerstand (van links naar rechts)

De kerk hoort een veilige plaats te zijn. Toch is die veiligheid niet altijd vanzelfsprekend. Ook binnen de kerk kan misbruik voorkomen. Soms is dit duidelijk te zien, maar het kan ook heel subtiel. Onze kerk is daarom aangesloten bij 'Het Meldpunt voor misbruik in kerkelijke relaties'. Dit is een meldpunt voor slachtoffers van misbruik, maar ook voor informatie, ondersteuning of advies zijn zij bereikbaar. In de Maranatha-gemeente wordt dit vormgegeven door drie vertrouwenspersonen: Martine Weerstand, Wilco Bloed en Peter de Boer. Deze zijn te bereiken op het e-mailadres vertrouwenspersoon@maranatha-urk.nl.

*IK ZAL DE HEERE LOVEN
MET HEEL MIJN HART,
IK ZAL AL UW
WONDEREN VERTELLEN.*

PSALM 9 : 2

ACTIVITEITEN

Rooster

OKTOBER Belevenissenbos

NOVEMBER Schaatsen

JANUARI Young meets Old

FEBRUARI Skiën

MAART Jeugdzondag

APRIL Koningsdagactiviteit

& Kamp 13+

MEI Moeder & dochter activiteit

JUNI Vader & zoon activiteit

JULI Kamp 16+

WAT ALS...

GOD GEEN TIJD KON VINDEN OM ONS TE ZEGENEN
OMDAT WIJ GISTEREN GEEN TIJD KONDEN VINDEN OM HEM TE DANKEN?

GOD BESLOOT OM ONS MORGEN NIET MEER TE LEIDEN
OMDAT WIJ HEM VANDAAG NIET VOLGEN?

WE NOOIT MEER EEN BLOEM ZOUDEN ZIEN BLOEIEN
OMDAT WE MOPPERDEN TOEN GOD HET LIET REGENEN?

GOD NIET MEER MET ONS WANDELDE VANDAAG
OMDAT WE DE DAG NIET ERKEND HEBBEN ALS DAG VAN GOD?

GOD MORGEN DE BIJBEL WEG ZOU NEMEN
OMDAT WE ER VANDAAG NIET IN WILDEN LEZEN?

GOD ONS ZIJN BOODSCHAP AFNAM
OMDAT WE NIET LUISTERDEN NAAR DE BOODSCHAPPER?

GOD NIET ZIJN ENIGGEBOREN ZOON HAD GEGEVEN OMDAT HIJ WILDE DAT WE BEREID
WAREN OM DE PRIJS VOOR ONZE ZONDEN TE BETALEN?

DE KERKDEUREN GESLOTEN WAREN
OMDAT WIJ DE DEUREN VAN ONS HART NIET WILDEN OPENEN?

GOD OPHIELD MET ONS LIEF TE HEBBEN EN VOOR ONS TE ZORGEN OMDAT WIJ NIET BEREID
WAREN ANDEREN LIEF TE HEBBEN EN VOOR ANDEREN TE ZORGEN?

GOD ONS VANDAAG NIET KON HOREN
OMDAT WE GISTEREN NIET NAAR HEM WILDEN LUISTEREN?

GOD ONZE GEBEDEN ZOU VERHOREN OP DEZELFDE MANIER
WAAROP WIJ ZIJN ROEP BEANTWOORDEN?

GOD ZIJN HULP AAN ONS ZOU AFMETEN AAN DE MATE
WAARIN WIJ ONZE LEVENS AAN HEM GEVEN?

Hessel & Coby

Vriendelijk worden we deze winderige namiddag verwelkomd door Hessel en Coby in hun tijdelijke verblijfplaats nabij de Urker vuurtoren. Er hangt een gemoedelijke sfeer in het huisje en er wordt vrijwel meteen uitgezocht van wie we familie zijn. Coby maakt brood klaar en wij gaan intussen het gesprek met Hessel aan over hun werk in het zuiden van Afrika. Het begin van een boeiend gesprek, verwerkt in dit interview.

“Heel kort door de bocht kun je het samenvatten met bijbelvertaalwerk”, begint Hessel. “Wij werken trouwens niet alleen in Botswana, hoor. We wonen er al 28 jaar, maar we werken in heel zuidelijk Afrika; Namibië, Angola, Mozambique, etc. Ikzelf ben adviseur op gebied van het vertaalwerk en Coby richt zich meer op de toepassing ervan; scripture engagement.” Coby: “Engagement betekent ‘verloving’; een stuk betrokkenheid. Je probeert het samen.” Hessel vervolgt: “Om het simpel te houden; ik zorg ervoor dat de Bijbel vertaald wordt en Coby dat deze gebruikt wordt.” Coby legt daarop uit: “Er is in Botswana geen leescultuur. Veel mensen kunnen niet eens lezen. Je kunt ze dan wel een Bijbel geven, maar dat heeft geen zin. Je moet dus een plan maken hoe ze de Bijbel goed kunnen gebruiken. Een soort marketingstrategie is het.”

ZEGEN OVER HET WERK

“Het is geweldig om dit te mogen doen”, concluderen Hessel en Coby tegelijkertijd. “We worden overladen met zegeningen.” Hessel: “Het eerste wat bij mij opkomt wanneer ik het woord ‘zegen’ hoor, is ‘Gods nabijheid’. Het is geen betekenis, maar meer een praktische samenvatting van de belangrijkste zegen die je kunt krijgen. Daarvanuit vloeien verschillende zegeningen voort, zoals de zegen dat we dit werk mogen en kunnen doen. Dat Coby en ik als een team kunnen werken. Dat we de vaardigheden hebben om het vertaalwerk te doen. Mijn moeder al: ‘Tel uw zegeningen’. Je

zult erachter komen dat je niet uitgeteld raakt als je eenmaal begint.”

Coby: “Wanneer mensen eigen initiatief nemen, zien we dat ook als een zegen. Als ik zie dat iemand opstaat en een bijbelverhaal vertelt of wijst op een poster over de vrucht van de Geest en vraagt: ‘Mensen, hebben jullie hieraan gedacht van de week?’ Prachtig, wanneer je ziet dat God zo door mensen gaat werken. We zijn daar gekomen en hadden bijna niets; een tentje en een pot. Daar moesten we het mee doen. De kerk was een klein groepje mensen onder een boom. Als je nu kijkt; er komen zo’n dertig, veertig volwassenen en soms wel zestig kinderen op zondag. Op die dag hebben we de hele dag kerk. Na de dienst drinken we koffie. Daarna hebben we bijbelstudie. Vervolgens gaat de groep zingen; ze gaan maar door. Je ziet de kinderen spelen en zingen. En nu wij er niet zijn, doen ze dat ook. Wat een zegen! God bouwt daar Zijn kerk. De mooiste vrucht die we zien op ons werk.”

“We hebben een man gekend die door de hele familie was verstoten omdat ‘ie met een vrouw uit de groep van de Bushmen was getrouwd. Zij namen hem op in hun gemeenschap. Hij ging er naar de kerk en werd op zijn tachtigste gedoopt. Als Hessel kwam, dankte hij God dat hij er weer was; dat was zo mooi! Op een gegeven moment overleed hij. Op zijn begrafenis kwam ineens zijn familie opdagen, die hem zijn hele leven weggegooid - een Afrikaans

begrip voor verstoten - had. Hij moest volgens hen begraven worden in de cultuur van hun stam. Maar wij wilden hem op 'onze manier' begraven. Zo wilden wij hem vanuit de kerk begraven, maar dat hoefde niet van zijn familie. Uiteindelijk zijn we toch naar de kerk gegaan. Daar stond zijn kist. De manier waarop de Bushmen hem de laatste eer bewezen, was zo mooi om te zien; ze zongen liederen en spraken bijbelgedeelten uit. Zonder de uitzending door onze kerken was dit waarschijnlijk niet gebeurd."

BEGIN ALS ZENDELINGEN

Na een jaar gestudeerd te hebben, wist Hessel niet goed wat hij moest doen, maar God maakte hem duidelijk dat hij Zijn Woord moest verspreiden: "Op welke manier dat zou zijn, wist ik nog niet. Ik was niet zo'n prater, dus zendeling in het buitenland worden, stond zeker niet bovenaan mijn lijstje. Op verschillende momenten legde ik aan God voor of Hij me duidelijkheid wilde geven. Het lezen in de Bijbel heeft me daarbij op weg geholpen. Daarnaast heb ik overwogen wat mijn gaven waren en wat de Heere daarmee wilde. De naam van Wycliffe Bijbelvertalers kwam tijdens die periode in mijn gedachten, waarom weet ik niet. Ik heb het als leiding gezien. De Heere heeft het steeds bevestigd in de loop van de jaren. En later kwam ik ook Coby tegen, die eigenlijk ook haar eigen verhaal heeft."

Coby: "Ik heb tien jaar voor de klas gestaan. In die tijd zong ik heel vaak het lied 'Zend ook mij' van Elly en Rikkert. Mijn moeder zei al: 'Als je de zending ingaat, heb je er echt zelf om gevraagd'. Ik ben Hessel tegengekomen en hij legde de taak die hij gekregen had voor. Hij zei: 'Als je dit ziet zitten, kan ik met je verder. Het is niet iets voor twee jaar, maar voor je hele leven'. Daar had ik vrede mee."

"We kregen een maand verlof voor een jaar in Botswana. Elke twee jaar komen we thuis en dat zien we als een zegen. Je ontdekt weer even dat je Nederlander bent. Twee keer is er een groep van twintig jongeren en vijf begeleiders uit Urk in Botswana geweest. De laatste keer vorig jaar tijdens de zomer. Geweldig! Het past niet echt bij ons werk, want we stoppen wel even met ons vertaalwerk. We vinden het wel belangrijk om ons hierop te richten. Voor de lokale mensen is het goed om te zien dat er iets gedaan wordt met elkaar, maar op de Urker jongeren heeft het ook enorme impact. Het is wel nodig; er moet een kerkje gebouwd worden, een kantoor; zulke praktische dingen waar de groep aan meewerkt. En zo wordt de band van de gemeente met Botswana van beide kanten versterkt. De mensen daar zien het als een enorme bemoediging; er zijn mensen in het verre Europa die om ze geven."

NAROTAAL EN WISKUNDE

Hessel: "De taal waarmee we werken is ook bijzonder. Om daarmee bezig te zijn is al een

zegen op zich. Ik vind het prachtig. De analyse van de kliktaal was niet altijd even makkelijk, maar met mijn wiskundige achtergrond was het wat eenvoudiger. Sommige mensen denken dat je met wiskunde niks kunt in de zending, maar taalanalyse is een en al wiskunde. Taal zit vol structuur. In het Nederlands heb je bijvoorbeeld: 'De man ziet het huis'. Onderwerp, werkwoord, lijdend voorwerp. Als je zegt: "De man het huis ziet", vinden we dat raar. Nederlandse woorden zetten we vaak over naar het Engels en vervolgens denken we dat we Engels gesproken hebben. "Ik ga deze middag naar Emmeloord"; "I go this afternoon to Emmeloord." Je pakt een verkeerde structuur. De tijd moet in deze taal achteraan: "I go to Emmeloord this afternoon". Als je de structuur in je hoofd hebt, kun je het beter analyseren. Daarmee kun je oefeningen maken om het beter te leren. In de taal van het gebied waar wij werken, 'Naro' genoemd, kennen ze vier klikgeluiden. Elk van die vier heeft zeven variaties." "Je hoort al die kliks alsof het dezelfde zijn," zegt Coby, "maar Hessel ging die analyseren en daarna bleek dat er een structuur in zat. Zo kon hij een overzichtje maken; hij kon voorspellen en zo analyseren hoe de taal in elkaar zat. In de Naro taal werken ze met de volgorde onderwerp-lijdend voorwerp-werkwoord. Letterlijk vertaald: 'De man het huis ziet'. Je hebt ook geen voorzetsels, maar 'achterzetsels'. Bijvoorbeeld: 'Huis het in' in plaats van: 'In het huis'. Met wiskundig inzicht ontdek je zulke makkelijker. Zonder wiskunde was de Narobijbel er waarschijnlijk niet geweest."

"GOD PLAATST JE OP EEN PLEK WAAR JE TOT BLOEI KAN KOMEN"

Volgens Hessel kan iedere christen iets van God zichtbaar te maken: "Het gaat niet alleen om je persoonlijke bijbellezen, maar weet dat we ook een taak hebben in deze wereld. We worden aangespoord om andere mensen het evangelie te vertellen; om het geloof uit te dragen. Iedereen heeft zijn eigen taken gekregen. Ik sprak laatst met iemand die het vuilnis ophaalt voor zijn beroep en vertelde hoeveel mensen hij tijdens zijn werk heeft kunnen bereiken en waarmee hij over de Heere heeft gesproken. Het kan; als je de mogelijkheden maar zoekt. Het gaat er ook om dat je van God leert, met Hem leeft en daarin aangemoedigd wordt. God plaatst je op een plek waar je tot bloei kunt komen." Coby voegt hieraan toe: "Men denk altijd dat zending alleen het evangelie verkondigen is. Maar er is zoveel meer. Ik heb een leesmethode ontwikkeld, zodat de mensen daar beter kunnen leren hoe zij de Bijbel kunnen lezen. Er is zoveel nog wat bij kan dragen aan de uitbreiding van Gods koninkrijk. God gebruikt iedereen met zijn of haar gaven. Zending betekent gestuurd worden met een bijzondere opdracht; wij ontvangen een zegen om door te geven. Hier op Urk is dat net zo hard nodig."

JAN EN JELLE

INTERVIEW MET JEUGDOUDERLING JELLE POST EN PASTORAAL JONGERENWERKER JAN POST: WAT EEN ZEGEN DAT DEZE MENSEN ER NU WEL ZIJN!

Er ligt een grote taak in de gemeente voor onze (jeugd)ouderlingen en onze pastoraal-jongerenwerker. In een digitale wereld, waarin verleidingen en zonden op de loer liggen, hebben zij mede de verantwoordelijkheid om de jongeren van onze gemeente dichterbij het Woord te brengen. Met als hoogste doel het Evangelie, en daarmee Jezus Christus, dichterbij het hart te brengen.

Dit seizoen is Jelle Post, beter bekend als Jelle Hapkido, de nieuwe jeugdouderling. Samen met de overige jeugdouderlingen werkt hij voornamelijk met jongeren in de gemeente. Wie dat ook doet is onze nieuwe pastoraal-jongerenwerker Jan Post. Hij is door de kerk in dienst genomen voor het jeugdpastoraat van onze gemeente.

Tijd om nader kennis te maken met Jelle en Jan, maar dan ook vooral een aantal vragen te stellen over hun werk en hoe zij hun jeugd hebben beleefd.

Jelle, in je werk als jeugdouderling kom je dingen tegen, die je van tevoren niet had bedacht. Kun je een voorbeeld noemen?

Wat mij als eerste opviel was dat een jeugdouderling andere ingangen heeft bij de jongeren, maar ook ten opzichte van ouders. Anders dan in het geval van een 'normale' ouderling. Daarmee bedoel ik dat jongeren

eerder een jeugdouderling in vertrouwen nemen en open zijn over bepaalde zaken. Bij ouders merk ik dat ze het fijn vinden dat er aan hun kinderen wordt gedacht en dat wij de jongeren proberen te helpen bij vragen of problemen.

Wat komen jullie vaak tegen aan problemen onder jongeren?

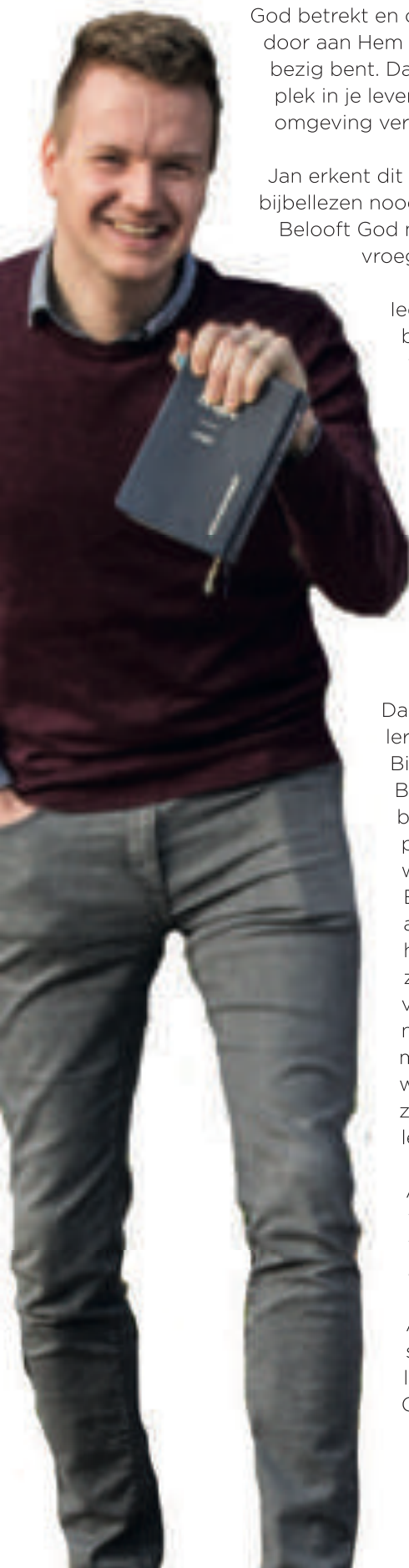
Bij het horen van deze vraag kwam jeugdouderling Jelle direct met het gegeven dat jongeren erkennen een probleem en/of bepaalde zonde(n) te hebben, maar niet bereid zijn dit te veranderen. Ze zijn eerlijk over hun zonden, maar hun hart blijft hier tegenover koud.

Jan denkt op zijn beurt vooral aan 'tijdsmanagement'. Daarmee bedoelt hij gewoon de simpele vraag: hoe vul ik mijn dagelijkse tijd in? Deze tijd biedt onbeperkt mogelijkheden aan vermaak en tijdsopvulling. En dat hoeft heus niet negatief te zijn, maar maakt focus en Doel misschien wel lastig?

Beiden knikken instemmend en geven aan dat jongeren een drukke agenda kunnen hebben, maar God de tijd geven die Hem toekomt. Er zijn verschillende bezigheden in ons leven die we graag willen behouden en ervoor zorgen dat het geloof niet altijd op de eerste plek komt. Dat wil overigens niet zeggen dat het onder ouders altijd anders is.

Jeugdouderling Jelle legt uit via het volgende voorbeeld: "Als ik het zo mag zeggen, dat potje van God moet boven al onze potjes (denk aan werk, school en hobby) gesteld kunnen worden. Dan krijg je pas geloof. Dat je in al je bezigheden God betreft en ook tussen de bezigheden door aan Hem denkt en met Zijn Woord bezig bent. Dan krijgt geloof een plek in je leven en kun jij je kijk op de omgeving veranderen."

Jan erkent dit en vertelt dat bidden en bijbellezen noodzakelijk zijn in het leven. Belooft God niet zelf dat die Hem vroeg zoeken: ...?

Iedereen zoekt naar een bepaalde rust, zekerheid, veiligheid en waardering. Daarom zoeken we naar antwoorden op vragen. Hoe weet ik zeker dat Hij er is? Het is een vraag die ook jongeren uit onze gemeente bezighoudt. Maar wat is dan het meest voor de hand liggende middel om hier achter te komen?

Dat is de Bijbel! Praktisch leren uit Zijn Woord en de Bijbel iedere dag lezen. Begin bijvoorbeeld maar bij Markus, 5-10 verzen per keer en stel jezelf de wie-, wat-, waaromvraag. Bid vooraf en achteraf als je de Bijbel leest, of het Woord je iets mag zeggen en het ook iets voor jou mag worden. Een nadenkertje: als je tien minuten met Jezus mocht wandelen, wat zou je dan zeggen? Vertel het eens letterlijk in gebed!

Als afsluiting op de vraag vertelt Jelle het volgende: "God heeft alles geschapen en hij geeft de mens adem. Als je adem stopt, dan stopt het. De grootste les van ons leven is dat God ons de liefde wil laten

zien, echte liefde. Niet ik, maar Hij! Dat God alles geeft voor ons, als je dat ziet, dan wil die liefde ook beoefenen." Het bruggetje is daarmee weer gemaakt naar het bijbellezen. Jezus is het zichtbare Woord, hoe kom ik in aanraking met Jezus? Door het Woord te lezen, te bidden en zo de Heilige Geest Zijn werk te laten doen.

Hij laat zich op verschillende manieren vinden, maak daar gebruik van! Dan gaat Hij Zijn liefde leren aan jou en krijg je een 'niet ik, maar Hij-relatie' met Christus. Ons probleem is nog dat we vol van onszelf zijn, waardering zoeken, want we willen erkenning. Maar als je dat eens opzij zou zetten?

Een jongere zal niet snel naar een (jeugd) ouderling stappen met een probleem. Hoe zouden we deze drempel weg kunnen halen?

Jeugdouderling Jelle antwoordt: we komen samen met iemand uit het pastorale team een bezoekje brengen aan jongeren die 18 jaar zijn geworden. We vertellen deze jongeren dat er een team van mensen voor hun klaar staat als ze bijvoorbeeld specifieke vragen of problemen hebben.

Zou het bijvoorbeeld raadzaam zijn om een jeugdouderling om hulp te vragen, als je vriend of vriendin van een andere kerk is en jullie daarin nog aan het zoeken zijn. Samen bidden hierover is zeker goed, maar probeer ook eens een jeugdouderling te betrekken.

Daarbij komen we bij jou, Jan. Wat doet een Pastoraal-jongerenwerker?

Vanuit de kerk heb ik een aantal vaste taken gekregen. Als je 15-17 jaar bent ken je mij misschien al. Met deze leeftijdsgroep doe ik (kennismakings) gesprekken. Over wat je doet, hobby's, hoe je naar het leven kijkt, maar ook wat geloven voor jou betekent en hoe je dit handen en voeten geeft.

Dan hebben we jongeren in de gemeente die studeren. Deze willen we graag eerst in beeld krijgen, om daarna te kijken hoe we contact kunnen leggen. Als ik het weet, doen we nu bijvoorbeeld een bezoek of appje aan diegenen die op kamers zitten en/of buiten Urk (buitenland) studeren. Een gesprek kan gaan over wat zij dagelijks mee te maken krijgen tijdens de studie en andere gewoontes of meningen/opvattingen die je als student tegenkomt.

Met tegenzin in de kerk zitten, of jongeren die niet meer in de kerk komen. Met hen probeer ik in contact te komen en dat te houden. We spreken over het doel van je leven, waarom zijn geloof en kerkgang zingevend en zelfs noodzakelijk. Hoe kijkt de ander daarnaar. Denk aan vragen als: op welke manier zit je in de kerk? Is dat omdat je ouders dit

willen? Je samen met vrienden gaat of omdat je hier zelf voor kiest? Zegt het Woord jou ook iets?

Hoe waren jullie vroeger als jongere?

Jelle begint: als jongere had ik toen al de focus om de zinvolle dingen te doen in het leven. Ook ik had genoeg verleidingen op de loer liggen, waarbij Jelle het voorbeeld aanhaalde van vrienden die blowden (wiet roken), maar bijvoorbeeld ook gamen. Die verleidingen kon ik weerstaan, ook vanwege mijn enorme kenniszucht naar dingen. Daarbij bedoel ik alles te weten willen komen op geloofsgebied. Bij ons thuis was ruimte voor vragen en dit werd op een goede en fijne manier besproken, maar ook zelf ging ik geloofzaken onderzoeken. Denk hierbij aan filmpjes bekijken op YouTube over schepping en evolutie, ik heb ook de filmpjes gekeken van voorstanders voor de evolutie. Zodoende ontwikkelde ik een bepaalde kennis.

Hierbij vult Jan aan: als jongere had ik al snel de focus om bepaalde dingen te bereiken (school/werk). Dat bewaarde me denk ik wel voor allerlei 'sprongen'. Ik kreeg te maken met gaming. Tot mijn 19e had ik ook vragen en was er een zoektocht. Achteraf hoort het bij een proces waarin je dingen ontdekt en je een 'kijk' vormt op het leven. Dat mag tijd kosten.

Uiteindelijk krijg je kennis, inzicht een levende relatie. Toch had ik het achteraf wel mooi gevonden als ik met mensen kon sparren en kennis kon delen over bepaalde dingen.

Toen jullie 18 jaar waren, wisten jullie toen wie de jeugdouderling was en zou je daar toen met een probleem naartoe stappen?

Beiden lachend: die hadden we toen nog niet, in ieder geval niet dat wij weten. Daarbij haakt Jelle in: als ik toen een probleem/vraag zou hebben gehad, dan zou ik voor mezelf een afweging hebben gemaakt op welke ouderling ik was afgestapt. Jan zou hierin terughoudender zijn geweest: ik denk dat ik het destijds niet eens durfde. De eerste ouderling die me persoonlijk benaderde, was de ouderling tijdens het bezoek toen ik belijdenis deed.

Uiteraard hadden we toen ook al jongensvereniging en catechisatie. Daarbij was zeker ruimte voor vragen en discussies.

Beiden zijn het roerend met elkaar eens: wat een zegen dat dit er nu wel is en dat jongeren bij een team van mensen terecht kunnen met hun vragen of problemen.

Jan vertelt: als jongere stap je niet zo snel af op een jeugdouderling of pastoraal werker. Maar achteraf kan het toch iets heel waardevols zijn. Daag jezelf daar maar eens in uit om die stap te maken, als je vragen hebt.

*LEZEN VAN HET WOORD
IS HET ZWAARD DAT
GOD ONS GEEFT IN
DEZE GEVALLEN
EN AANVALLENDE
WERELD!*

OVERZICHT VERENIGINGEN

2019 / 2020

MEISJESVERENIGINGEN

LEEFTIJD	NAAM	LEIDING	PLAATS/TIJD	
12 jaar	Hadassa	Caroline de Boer, Aliesa Visser	do: 19.30 uur	Immanuel
13 jaar	Hannah	Grietje Woord, Elise Korf	vr: 19.30 uur	Immanuel
14 jaar	Deborah	Ella Broersma, Gea Baak, Jacolien Bakker	do: 20.00 uur	Immanuel
14 jaar	Maria	Pia Post, Hamanda Kramer	wo: 19.30 uur	Maranatha
15 jaar	Tirza	Jacoba Romkes, Evelien Hoekstra	do: 19.30 uur	Schuilplaats *
15 jaar	Jedidja	Anita Kramer, Lenie ten Napel	wo: 19.30 uur	Maranatha
16 jaar	Sharon	Corina Meun, Hennie de Boer, Emma de Boer	do: 19.30 uur	Immanuel *
17 jaar	Mirjam	Karina Korf, Janneke Visser	wo: 19.45 uur	Maranatha
17 +	Lelie der Dalen	Janneke Pasterkamp	do: 19.30 uur	Immanuel *
18 jaar	Lydia	Hennie Romkes, Thalia Kramer	wo: 20.00 uur	Eigen locatie
18+	Rebekka	Josien Bogerd, Gerdien Limburg	do: 20.00 uur	Schuilplaats *
18+	Esther	Hanneke Berkhout, Petra Korf, Anita Zeeman	wo: 19.30 uur	Maranatha *
18+	Ruth	Gerie-Janne de Munnik, Miranda Knol	wo: 19.45 uur	Schuilplaats *

GEMENGDE VERENIGINGEN

LEEFTIJD	NAAM	LEIDING	PLAATS/TIJD	
18+	de Schatgravers	Hessel Post, Klaas van Urk	zo: 19.00 uur	Schuilplaats *
18+	Elkana	Jelle Post, Louwe Kapitein	zo: 19.00 uur	Maranatha *

JONGENSVERENIGINGEN

LEEFTIJD	NAAM	LEIDING	PLAATS/TIJD	
12 jaar	David	Otto Bakker, Jacob Maarten Kramer	zo: 14.30 uur	Immanuel
12-13 jaar	Benaja	Jan Wakker, Jelle Wakker	do: 19.30 uur	Immanuel
13 jaar	Salomo	Klaas-Willem Visser, Pieter Visser	zo: 14.30 uur	Immanuel
14 jaar	Mattheus	Riekelt Korf, Cees Zeeman	zo: 14.30 uur	Maranatha
14 jaar	Markus	William Hoorn, Riekelt van Veen	zo: 14.30 uur	Immanuel
15 jaar	Matthias	Tjalling de Boer, Lubbert Wakker	zo: 14.30 uur	Immanuel
16 jaar	Jacobus	Pieter Post, Martin Woord	zo: 14.30 uur	Maranatha
16 jaar	Lukas	Jacob Pronk, Simon Gerssen	zo: 14.30 uur	Maranatha
17-18 jaar	Petrus	Jacob Hoefnagel, Peter de Boer	zo: 14.30 uur	Schuilplaats *
18+	Samuel	Maarten Hakvoort, Kobus Post	zo: 14.30 uur	Maranatha *
18+	Jonathan	Jurie Post	zo: 14.30 uur	Schuilplaats *

* = 1 keer per 14 dagen

OVERZICHT CATECHISATIES

2019 / 2020

MARANATHAWIJK - DS. VAN VULPEN

DINSDAG

16.30 uur 12 jarigen
17.30 uur 13/14 jarigen
18.30 uur 15 jarigen
19.30 uur 16 jarigen
20.30 uur 17/18 jarigen
21.30 uur 19 + jarigen

ZATERDAG

19.00 uur Belijdeniscatechisatie

NB: de restgroep van zaterdagavond doen we als predikanten gezamenlijk met één groep om 18.00u in de Immanuelkerk. De avonden verdelen we onderling.

IMMANUELWIJK - DS. POLINDER

MAANDAG

16.30 uur 12 jarigen
16.30 uur 13 jarigen (br. Jan Post)
17.30 uur 14 jarigen
18.30 uur 15 jarigen
19.30 uur 17 en 18 jarigen
20.30 uur 19+

DINSDAG

18.30 uur 16 jarigen

ZATERDAG

19.00 uur Belijdeniscatechisatie

SCHUILPLAATSWIJK - DS. KORVING

MAANDAG

17.30 uur 12 jarigen
18.30 uur 13-14 jarigen
19.30 uur 15-16 jarigen
20.30 uur 17-18 jarigen

DINSDAG

18.30 uur 19 + jarigen
19.30 uur belijdeniscatechisatie
(of in overleg op zaterdag)

POLDERWIJK

MAANDAG *br. Jan Post in de Immanuelkerk*

17.30 uur 15 jarigen
18.30 uur 16 jarigen
19.30 uur 17 jarigen
20.30 uur 18+

DINSDAG *ds. J.W. Wullschleger in de Immanuelkerk*

17.30 uur 12 jarigen
18.30 uur 13 en 14 jarigen

VOOR ALLE WIJKEN - ZATERDAG IMMANUELKERK

18.00 Zaterdaggroep voor catechisanten die door de weeks niet kunnen. De drie predikanten nemen elk een deel van het seizoen voor hun rekening

HEERE, MIJN GOD,
VEEL ZIJN UW *WondEren*,
DIE Ú HEBT GEDAAN,
EN UW *Gedachten*,
DIE U OVER ONS HEBT.
MEN KAN ZE VOOR U
NIET UITEENZETTEN.
ZOU IK ZE *Verkondigen*
EN UITSPREKEN,
DAN ZIJN ZE ZÓ MACHTIG VEEL
DAT IK ZE *Niet Kan Tellen*.

PSALM 40:6